

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡμερομηνία ἐν Ἑλλάδι: Ἰηστ. ἡρ. 12, ἑξάρ. 6. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἰηστ. φρ. χρ. 15, ἑξάρ. 8. — Γραφεῖον ἐν ἑδρῇ Φιλελλήνων. Τμήμ. φύλλου λ. 30.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΤΡΑΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Νοεμβρίου 1890

ΑΡΙΘ. 16

ΤΟ ΝΕΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

Ἐὰν ἀνά χεῖρας περιοδικῶν δημοσιεύει τὸ σήμερον τὰς εἰκόνας τῶν νέων ὑπουργῶν. Ἡ δημοσίευσίς αὕτη ἀνταποκρίνεται βέβαια καθ' ὅλα εἰς εὐνόητον ἐπιθυμίαν τοῦ κοινοῦ. Δυστυχῶς, ὁ πολιτικὸς αὐτὸς Ὀλυμπος δὲν κατορθώθη νὰ εἶνε ἐντελῶς πλήρης, ἔμεινε κολοδὸς κατὰ ἓνα, λείπει δ' ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀρσενικὴ Θέμις, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Ἀλέξανδρος Ζεῖμης, οὗτινος ἡ φωτογραφία, ζητηθεῖσα, δὲν ἐδόθη ἢ δὲν εἰρέθη. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ παράλειψις αὕτη δυνατὸν ν' ἀναπληρωθῇ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, δὲν ἐνομιζαμεν ἄσκοπον νὰ συνοδεύσωμεν τὰς πέντε σμηρηνεῖς εἰκόνας τῶν μορφῶν τῶν κ. ὑπουργῶν, ὡς παρέχομεν, καὶ διὰ προχειρῶν τινῶν καὶ συντόμων δημοσιογραφικῶν φωτογραφιῶν, χαρακτηριστικῶν τῆς πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς φυσιογνωμίας τῶν, ἐκ τοῦ εἰδουστῶν ἐν σ τ α ν τ α ν ἔ.

Διὰ ν' ἀρχίσῃ ταῦτα, κανεὶς βυζαντινὸς ἢ τῆς παλαιᾶς ἡμῶν σχολῆς δημοσιογράφος, θὰ ἔβαζεν ἐδῶ κανένα λατινικὸν *Ab Jove principium* ἢ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν «Ἀπὸ Διὸς ἀρχεσθαι» ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, καὶ θὰ ἤρχιζεν εὐθὺς σκιαγραφεῖν τὸν κ. Δηλιγιάννην. Ἄλλ' ἐκτός τοῦ ὅτι ἡμεῖς συχαινόμεθα τὰ λατινικὰ καὶ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἐξίσου, ὁ τοιοῦτος πρόλογος δὲν θὰ εἶχε κ' ἐν γένει τὸν τόπον τοῦ ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, δυνάμενος νὰ ἐκληθῇ ὡς ἐλέγχων εἰρωνικὴν ἐλλειψίν σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἐντιμὸν κ. πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως. Ὁ κ. Θεόδωρος Δηλιγιάννης εἶνε πολιτικὸς ἀνὴρ διαπρεπὴς ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι, οὗτινος μακρότατον εἶνε τὸ στάδιον καὶ πολλὰ αἰ ὑπηρεσίαι, καὶ ὃν δις ἦδη ἡ ψῆφος τοῦ λαοῦ δι' ἐκπληκτικῆς εὐνοίας ἀναδιβάσει ἐπὶ τὴν ἀνωτάτην τοῦ νεοελληνικοῦ κόσμου ἀρχήν. Ἄλλ' ἂν μᾶς ἤρχετο ἐξαφνα ἡ ὄρεξις νὰ τὸν ὀνομάσωμεν τυχὸν διὰ τοῦτο πολιτικὸν Δία, ὁ ἀνὴρ θὰ εἶχεν ἴσως πληρέστατα δίκαιον νὰ ἐκλάβῃ τὸ πρᾶγμα ὡς μοχηρᾶν καὶ ἄτοπον ἀστείότητα ἐκ μέρους μας. Ἡ ἐξήτει τις ἀκριβῆ ὀρισμὸν τοῦ ἤθους τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, οὗτος δὲν θὰ παρίστατο ἀναμφιδόλως εἰς τὴν φαντασίαν

του ποτὲ ὡς κυβερνήτης σκυθρωπὸς καὶ υπερφίαλος, ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν διαχειρίζονται συγκυκλώντες τὴν γῆν ἢ τὸν πόντον, ὡς μέσα διοικήσεως ἔχουν κερανοὺς καὶ ἀστράπας, καὶ περιβάλλονται τὴν ἀρχὴν ὡς σκοτεινὴν νεφέλην, ἀποκρύπτουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πλήθους, ἐν ᾧ, ἀπρόσιτοι καὶ ἀθάετοι, κατεργάζονται ἄδηνον καὶ ἀκατάληπτον δημιουργίαν. Ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς ἥπιος καὶ μαλακὸς πατὴρ καὶ ποιμὴν λαῶν, ἐκ τῶν βιβλικῶν ἢ ὀμηρικῶν ἐκείνων, οἵτινες διόφκουν τοὺς ὑπηκόους αὐτῶν ὡς οἰκογενεῖαν, οὐδὲν δ' ἀνάλογον εἶχον οὔτε πρὸς τὸν Δία οὔτε πρὸς τὸν Σαββαῶθ οὔτε πρὸς τὸν Βίσμαρκ. Ὡς τοιοῦτον δὲ πράγματι ὄριζε φαίνεται αὐτὸν ἢ τε γέννησις καὶ ἢ μόρφωσις του, γεννηθέντος ἐκ σειρᾶς ὄλης κοτζαμπάσιδων καὶ προυχόντων, οἵτινες παρεμφερῆ πατριαρχικὸν τύπον εἶχον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, καὶ διαμορφωθέντος ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς ἀπετέλει ἀκριβῶς εἶδος οἰκογενείας καὶ αὐτῆ, καὶ ὁ φυσικὸς χαρακτὴρ του, χαρακτὴρ ἀδρός, γλυκὺς, διδασκτικὸς, μελλητικὸς, σκεπτικὸς, μελιχίος, εὐπρόσιτος, βραδύς, τίποτε τὸ τραχὺ ἢ τὸ πυρετώδες κεκτημένος, χαρακτὴρ ἄλλης ἐποχῆς, οὐδὲν κοινὸν ἔχων πρὸς τὴν σμερδαλέαν ἐποχὴν τῶν σιδηροδρόμων. Διὰ τοῦτο ἴσως καὶ τοὺς ἐπολέμησε. Ν' ἀναμνήσῃ κανεὶς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του, τὰς ὑπὲρ πατρίδος θυσίας τῆς, τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς του, τὰ δικαιώματα ἅτινα ἔχει ἐν τῷ τόπῳ ὅπως ἀξιοῖ νὰ προΐσταται αὐτοῦ, θὰ ἦτον ὄλως περιττὸν καὶ μάταιον. Δυστυχῶς, σήμερον, πάντα ταῦτα δὲν ἰσοφαρίζουν πρὸς τὴν βάναισον προσωπικὴν ἰκανότητα τοῦ ἐκ τῶν κατωτάτων στρωμάτων ἀνερχομένου πληθίου. Ἀλλὰ καὶ τοιαύτην ἰκανότητα προσωπικὴν, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντα καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀντίληψιν τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς πολιτικῆς, πολλὴν βεβαίως ἐπέδειξεν ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς 7ης Ἀπριλίου καὶ τῆς 14ης Ὀκτωβρίου. Ἀδίκημα ἰδίως θὰ ἦτον ν' ἀρνηθῆ τις εἰς αὐτὸν ὅτι κοινοβουλευτικὰς ἀρετὰς ἔχει οὐκ ὀλίγας.

Οἱ ἐν τῇ βουλῇ ἀγῶνές του εἶνε πολυχρόνιοι καὶ τὴν θέσιν ἣν κατέχει νῦν ἀναμφιδόλως θὰ ἠδύνατο νὰ καυχθῆ ὅτι τὴν κατέκτησεν. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ὁ κ. Δηλιγιάννης διεκδικεῖ ἀρχηγίαν κόμματος καὶ πρωθυπουργίαν ἀπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἀκόμη. Καὶ κατ' ὁμοίωσιν νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τῷ 1886. Προφανῶς, ἦτον ἀρκετὸς καιρὸς διὰ νὰ κουρασθῆ πᾶς τις. Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἴσως τὸ μέγιστον τῶν προσόντων τοῦ κ. Δηλιγιάννη, δὲν ἐκουράσθη ποσῶς, καὶ θὰ ἠγωνίζετο ἴσως ἀκόμη, ἂν ἡ ἐξουσία, ἀντιστρόφως πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Μωάμεθ, δὲν ἤρχετο ἐπιτέλους πρὸς αὐτόν. Διὰ νὰ διακριθῆ ὡς ἀρχηγὸς κυβερνήσεως, δὲν ἦτον πιθανὸς οὔτε ὁ προσφορώτερος καιρὸς οὔτε ἡ καταλληλοτέρα ἐποχὴ, ἐκείνη καθ' ἣν, σεβαστὸς ἦδη τὴν ἡλικίαν, ἀνῆλθε τὸ πρῶτον ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Καὶ διατοῦτο θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τότε ἔκαμε πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ ν' ἀπωθῆσθαι τὸ βαδίδαν πρὸς αὐτὸν ὄρος. Ἀλλὰ τὸ βουνὸν τῆς λαϊκῆς εὐνοίας ἀνεξικάκως ἐβάδισε πρὸς αὐτόν καὶ τὸ δεῦτερον πρό τιος, καὶ τὸν ἐφορτώθη ἐκ νέου. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε κυρίως ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ δοκιμασθῆ ὡς κυβερνήτης. Καὶ ἐκ τῶν πρώτων βημάτων του ἐν τῇ νεοετικῇ κυβερνήσει, ἰκανὰ θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἐλπίσῃ. Τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε κατεδείχθη τι πολὺ σπουδαῖον. Ὁ κ. Δηλιγιάννης, εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει, ἔλεγεν ὅτι ἐρχόμενος εἰς τὰ πράγματα θὰ ἔκαμνεν ἀκριβῶς τ' ἀντίθετα τῶν ὅσων ἔκαμεν ὁ κ. Τρικούπης. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνόδου του φαίνεται διατεθειμένος νὰ κάμῃ ἀκριβῶς τ' ἀντίθετα τῶν ὅσων ἔκαμεν αὐτὸς οὗτος κατὰ τὸ 1886. Εἶνε εὐτύχημα.

Μία χαριεστάτη φαντασίαν τοῦ Ἀλφὸνς Κάρο περιγράφει διὰ μακρῶν τὰ βήματα τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. Ἄς ὑποθέσωμεν, λέγει ὁ εὐφυὴς γάλλος συγγραφεὺς, ὅτι εἶθε μέγας ἀνὴρ καὶ ὀνομάζεσθε Ταρταμπιόν. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχετε καὶ ἓνα ἀδελφόν, ὁστις θὰ ἔχη τὸ αὐτὸ ὄνομα με ὄσα. Αἱ λοιπὸν ἰδυστυχεῖστερον ὃν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σας δὲν θὰ ὑπάρ-

ΜΙΚΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Β'.

Ταν ἀπεδύρθην ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ και κατεκλίθην ἐν τῇ μικρᾷ του κλίνῃ μύρια σκέψεις ἐπεφοίτησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς, μὲ τὸν νοῦν ἐν ἐρηγόρσει, μὲ τὰς αἰσθήσεις ἐν ἐνεργείᾳ, ἤκουον τὸν μονότονον κρότον τῆς μηχανῆς και τὸν φλοῖσθον τῶν ἐλαφρῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ταχύτητι τοῦ σκάφους ἠσπάζοντο τὸ ἐξωτερικὸν τοίχωμα τῆς κλίνης μου.

Και ἡ συνάντησις τῆς αἰθερίας ταύτης μορφῆς ἐν τῷ ταξειδίῳ και ἡ ὁμοιότης αὐτῆς πρὸς τὴν ὑπαρξιν ἐκείνην, ἥτις μίαν ἡμέραν φυγοῦσα μακρὰν μου ἐγκατέλειπεν εἰς ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεων, και ἡ πρὸ ὀλίγου ἐγκατάλειψις τῆς πατρικῆς στέγης, και ὁ τόσον σκληρὸς χωρισμὸς ἀπὸ προσφιλεστάτων προσώπων, και τὰ πτεροφυήσαντα ὄνειρα τῆς νεότητος, ὅλα τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐν σειρᾷ και ἀλληλουχίᾳ παραδόξων μορφῶν και σκέψεων ἐπανῆλθον ἀπὸ τοῦ ἀχανοῦς τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἡ καρδία μου ἐμαλάκυνθη και ἡ συντριβὴ ὑπερπλήρωσεν αὐτὴν και ἠσθανόμην λιποθυμοῦσαν ὑπὸ τῆς λύπης τὴν ψυχὴν. Πόθοι πρὸ πολλοῦ ἀπολεσθέντες, και ἐλπίδες ταφεῖσαι ὑπὸ τὴν ψυχρὰν πλάκα τοῦ χρόνου, και ὄνειρα συλληθθέντα ἐν νεανικῷ ἄλλοτε ὄργασμῳ, ὅλα, ὅλα προσελάμβανον ἐκ νέου σάρκα και ὄστα και ὡς ὠραῖαι εἰκόνες καλειδοσκοπίου ἀντιπαρήρχοντο ἐν ἀπλέτῳ φωτὶ πρὸ τῶν ἠμικλείστων ὀφθαλμῶν μου. Καὶ ὅλα ταῦτα διατί; Ποῖον ἦτο τὸ αἷτιον τῆς τοσαύτης συντριβῆς και ποῖα ἡ δύναμις, ἡ ἰσχὺσα ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἀδύσσου τῆς λήθης;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μορφή γλυκεῖα, λεπτοτάτη, αἰθερία, ἐνσάρκως τῆς ἀγαθότητος, τῆς εὐγενείας, τοῦ κάλλους, ἠνωρθοῦτο πρὸ ἐμοῦ μειδιῶσα, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ δημιουργὸς τῆς καταστάσεως ταύτης. Καὶ ἡ μορφή αὐτὴ δὲν ἦτο εὐκρινής, δὲν ἦτο καθαρὰ, ὁ νοῦς μου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιληθῆῖ αὐτῆς. Εἶχε τὸν ξανθοὺς πλοκάμους και τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης, μεθ' ἧς συνεδεόμην, ἐκέκμητο τὸ εὐλύγιστον δῶμα τῆς συμπλωτῆρος, ἦν ἐγγώρισα πρὸ ὀλίγου, ἔφερον ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ μειδίαμα τῆς τελευταίας και ἐφ' ὅλης τῆς μορφῆς διακεχυμένον τὴν μελαγχολίαν τῆς πρώτης. Ὀνειρον ἢ πραγματικότης, δημιουργημα τῆς φαντασίας ἢ τῆς σκέψεως, ἡ ὄπτασις αὐτὴ μὲ ἐτάραξε και μὲ συνεκίνησε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, και τὴν πρωΐαν, ὅταν ἠγέρθην, εὔρον τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης μου ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων.

Ἄμα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τὸ ἀτμόπλοῖόν μου ἔρριπτε τὴν ἀγκυραν ἐν τῷ μικρῷ λιμένι τοῦ Ἀλιβερίου. Ἐνεδύθην ταχέως, και ἀνῆλθον εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ ἡλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας του εἰς τὰ γαλανά ὕδατα τοῦ εὐβοϊκοῦ κόλπου και

ἡ περιβουνος παραλία και οἱ ἐν αὐτῇ οἰκίσκοι και πέραν ὑψηλότερον το πολυστάφυλον χωρίον και καταντικρὺ τὰ σκελετώδη λείψανα ἐνετικοῦ πύργου, ἔχρυσοντο θαυμάσια τὴν ἀποψιν και ἐπαγωγὰ τὴν φαντασίαν. Ἐπεδόθην εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν και οἱ ὀφθαλμοὶ μου πλανώμενοι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον, ἐπανεπαύοντο εἰς τὰς γραφικὰς στολὰς τῶν χωρικῶν, συναθροισθέντων μετὰ τῶν ἠμιόνων των κάτω εἰς τὴν παραλίαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπιβατῶν.

Αἰθνηδίως πολὺ πλῆσιόν μου ἤκουσα τὴν φωνὴν της. Ἦτο ἐκείνη, ἡ νεαρὰ ταξειδιώτισσα, ἥτις συνωμίλει και ἐγέλα ἀπαύστως μετὰ τοῦ πλοιάρχου. Ἐν τῇ ἑωθινή αὐτῆς ἐνδυμασίᾳ, ὑπὸ τὸ μετὰ φιλαρεσκείας ἀτημέλητον αὐτῆς και ἐν τῇ πρωϊνῇ αἴθρῃ τοῦ προσώπου της ἐφαίνετο πλεῖστον ὠραία, πλεῖστον θέलगουσα, ἀλλὰ και πλεῖστον ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἄλλην. Ἐρρίγησα και ἀνεσκίρτησα αἰθνηδίως μόλις ἐστράφην. Οὐδέποτε ὁμοιότης μεγαλειτέρα ἠδύνατο νὰ εὔρεθῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοί, και τὸ ἄφθονον χρυσίον τῆς κόμης, και οἱ καλύπτοντες τὸ κρινόλευκον μέτωπον πλόκαμοι, και ἡ καθ' ὅλου ἐκφρασις τοῦ προσώπου, δὲν παρήλασσαν ποσῶς ἐκ τῶν γνωστῶν μοι χαρακτηριστικῶν, ἀτινα ἐτηρήθουν ζωηρότατα ἐν τῇ μνήμῃ μου.

Και ἀκουσίως, οἶνονε ἐν ἀπάτῃ διατελῶν, ἐδύρθην, ὄχι ἐδάδια, πρὸς αὐτὴν, ἰὴν ἐπιστάσα και τὴν ἔδλεπον σιωπηλὸς ὡς ἡλίθιος. Ἐκεῖνη ἐσπευσε νὰ μὲ ἐξαγάγῃ τῆς θέσεως ταύτης.

— Βλέπετε, μοὶ εἶπε, κατῶρθωσα νὰ ξυπνήσω πρῶτὶ διὰ νὰ θαυμάσω τὴν θάλασσαν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾶτε, ἐν ᾧ ὁ θεὸς μου κοιμᾶται ἀκόμην. Τί λέγετε; θὰ εἶνε και σήμερον καλὴ, ὅσον χθές;

— Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιδάλλετε, τῇ εἶπα μηχανικῶς και ἐξηκολούθουν νὰ τὴν παρατηρῶ.

Δὲν ἀντηλλάξαμεν οὐδὲ λέξιν ἐπὶ πλέον. Ὁ πολῦτιμος θεὸς, σοβαρὸς, μὲ ὀφθαλμοὺς βαρεῖς, μὲ συναφρομένην ὄψιν, ἐφῆσσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλῆσιόν μας και χασμῶμενος σχεδὸν ἐχαίρετισεν ἡμᾶς. Ἦτο ἀκόμην ὑπνῆλος.

Ὅταν τὸ ἀτμόπλοῖόν ἀνεἰλάκυσε και πάλιν τὴν ἀγκυραν εὔρεθηνμεν πάντες ἐπὶ τῆς γαφύρας τοῦ πλοιάρχου. Εἰς ὀλίγα λεπτά, ἐγκατελείπομεν πλοῦ μακρὰν τὸ Ἀλιβερίον. Ἐπλέομεν μετὰ τῶν στενωμάτων τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου και ὁ «Πενειὸς» διέσχιζε τὰ γαλανώτερα ὕδατα τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν ἀμειλλόμενος πρὸς τοὺς δελφῖνας, οἵτινες παίζοντες περὶ ἡμῶν ἀνεπήδων μετὰ παροφθαλμιστικῆς ταχύτητος ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἐπέτων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης και κατόπιν ἐδυθίζοντο και ἀνεφαίνοντο ἀπώτερῳ.

Μετὰ παρέλευσιν ὥρας ἐνεφανίζετο πρὸ ἡμῶν ἡ ἀλιτενῆς ἀκτὴ τῆς Ἐρετρίας μὲ τοὺς κατὰ σειρὰν τεταγμένους οἰκίσκους αὐτῆς και καταντικρὺ τὸ μάγον τοπεῖον τοῦ Ὄρωπου μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ γοθτικῆς ἐπαύλεως, ἥτις φαίνεται ἐπισκοποῦσα τὸν κόλπον.

Κλίνων ὑπὸ τὸ βάρος ἀορίστου τινοῦ σκέψεως, μὲ τὴν κεφαλὴν στηριζομένην ἐπὶ τῆς χειρός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διαρκῶς πλανωμένους ἐπὶ τῶν παραπλεομένων ἀκτῶν, σιωπηλὸς, ἀδρανῆς, ἐρρέμδαζον ἀπὸ τῆς θέσεώς μου μακρὰν πάσης κοινωνίας πρὸς τοὺς περὶ ἐμέ. Τὸ φάσμα τοῦ παρελθόντος ὠρθοῦτο ἐνώπιόν μου· μοὶ ὠμίλει μυστηριωδῶς και ἤκουον τὴν φωνὴν του, φωνὴν σκληρὰν, λυπηρὰν, φρικώδη, λαμβάνουσαν τὸν τόνον ὄλων τῶν γυναικῶν, ὅσα εἶχον ἀγαπήσει ποτὲ ὄλων τῶν ἀπολεσθέντων πόθων, ὄλων τῶν μαρνανθεισῶν ἐλπίδων, ὄλων τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ὄλων τῶν λησμονηθέντων φίλων. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ, βαθεῖα ὡς ὁ μυκηθμὸς τῆς θαλάσσης, μὲ ἐπληττεν εἰς τὴν καρδίαν, μὲ ἔδακνεν ὡς ὄφεις, μοὶ κατέσχιζε τὰς σάρκας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἑτέρα φωνὴ γλυκεῖα, παρηγορητικὴ, διεισδύουσα ὡς μελῳδία εἰς τὴν καρδίαν, ἦλθε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν σκέψεών μου. Ἦτο ἐκείνη. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς γαφύρας και ἔστη πλῆσιόν μου μετὰ τοσαύτης οἰκειότητος, ὥστε μὲ ἐξέπληξεν.

Ἡ θαλασσία αἶρα ἐρρίπιζε τὴν κόμην της και μερικὸι πλόκαμοι αὐτῆς ἀναρπαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσέψαυον τὸ πρόσωπόν μου.

— Ρεμβάζετε, μοὶ εἶπε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

— Ναι, τῇ ἀπεκρίθην στρεφόμενος. Βλέπετε πόσον ὠραῖον μέρος εἶνε ἐκεῖνο τὸ χωριδάκι ἐκεῖ-κάτω μὲ τὴν κομψὴν αὐτὴν ἐπαύλιν.

— Πολὺ ὠραῖον. Τί μέρος εἶνε ξεύρετε;

— Ὁ Ὄρωπος.

— Καὶ ἡ ἐπαυλις αὐτὴ;

— Ἀνῖκει εἰς τὸν κ. Συγγρόν.

— Ἄ! εἶνε ἔξοχος τοποθεσία· ἀξίζει κανεὶς νὰ τὴν ζωγραφίσῃ.

— Θὰ τὸ ἔκαμον ἐὰν ἠδυνάμην. Δυστυχῶς δὲν κατῶρθωσα νὰ μάθω οὔτε δύο γραμμὰς νὰ σύρω.

— Νὰ σὰς τὸ ζωγραφίσω τότε ἐγώ, ὑπέλαβε. Καὶ ἐσπευσε κάτω εἰς τὴν αἰθουσαν, ἐλαφρὰ ὡς δορκὰς. Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε κρατοῦσα μικρὸν λεύκωμα και μολυβδίδα.

— Ἐχω ἐδῶ διαφόρους ἰχνογραφίας, εἶπε, μὰ δὲν ἀξίζουν, τὸν κόπον νὰ τὰς ἰδῆτε. Εἶνε παιδικὰ πράγματα.

Και συγχρόνως ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ σκίμποδος, ἤνοιξε τὸ λεύκωμα ἐπὶ τῶν γονάτων της και μεθ' ἰκανῆς ἐπιδεξιότητος ἤρξατο νὰ σύρῃ ὠραίας γραμμὰς, ρίπτουσα τὰ βλέμματά της ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ ἰχνογραφουμένου τοπεῖου.

Ἐν τῇ στάσει ταύτῃ ἦτο ἐξόχως ὠραία.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν διὰ τριῶν τεσσάρων γραμμῶν τὸ μάγον τοπεῖον εἶχεν ἀπεικονισθῆ ἐν τῇ σελίδι τοῦ λευκώματος.

— Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἐπέτυχᾶ, προσέθηκεν. Ἐν τούτοις περιμένετε ὅταν κατέλθωμεν κάτω νὰ τὸ συμπληρώσω. Ἐδῶ δὲν δύναμαι νὰ στηρίξω τὸ χέρι μου. Πῶς σὰς φαίνεται;

— Ὡ! εἶνε ὠραιότατον.

— Τότε θὰ ἀποσπάσω τὴν σελίδα αὐτὴν νὰ σὰς τὴν δώσω ὡς ἐνθύμισιν, μοὶ εἶπε μειδιῶσα.

Καὶ προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς της, ὡς ἐὰν ἦθελε νὰ ἐξιχνιάσῃ τί ἐσκεπτόμην.

— Ἰὰς εὐχαριστῶ πολύ, ἀπὴντησα. Θὰ μοῦ ὑπενθυμίξῃ πάντοτε τὴν συνάντησίν μας ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Πάντοτε, δὲν εἶνε δυνατόν βεβαίως, ὑπέλαβεν ἐπιχαρίτως μετὰ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου μειδιάματος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μέχρις οὗτο φθάσατε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἐξέπληξαν. Δὲν ἐπεριμενον νὰ τοὺς ἀκούσω ἀπὸ τοῦ στόματός της. Ἀλλὰ ἐλέγοντο μετὰ τοσαύτης παιδικῆς ἀφελείας καὶ ἀπλότητος, μετὰ τοσαύτης φυσικῆς ἐλευθερίας, μετὰ τοσαύτης ἀγνότητος, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ θεωρήσῃ αὐτοὺς ὡς φυσικὴν ἀπόρροίαν τῆς ὁμιλίας μας, ὑφ' ἣν οὐδὲν ὑπεκρύπτετο.

— Ἀπεναντίας, τῇ εἶπον· τοιαῦται συναντήσεις δὲν ἀισμονοῦνται. Ἄλλως τε συνειθίδα νὰ διατηρῶ ὄλας τὰς ἀναμνήσεις τῶν ταξειδίων μου.

Καὶ εἶτα προσέθηκα·

— Σεῖς λοιπόν, ὅταν φθάσατε αὔριον εἰς Βῶλον θὰ ἀισμονήσατε εὐθύς τὸ σημερινὸν ταξίδι σας, ἔνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποῦ ἐκάματε ποτέ;

— Ὅχι! μοὶ ἀπὴντησε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της, βυθισθέντες εἰς τὸ κενόν, ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἀπλανεῖς. Ἐσκεπτετο...

Εἶτα ὠδεῖ ὠμίλει καθ' ἑαυτὴν τὴν ἤκουσα ψιθυρίζουσαν·

— Αὔριον το πρῶτ! Ὡ καλλίτερα νὰ μὴ ἐφθάνω ποτέ. Καὶ ἐδυθίσθην ἐκ νέου εἰς ῥέμβην.

Ἦτο ἡ τρίτη φορά, καθ' ἣν μοὶ ἔδιδε νὰ ἐννοήσω ὅτι κάτι τὴν ἐτάραττε σχετικὸν πρὸς τὴν εἰς Βῶλον ἐπιστροφὴν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀπέτεινα αὐτῇ οὐδεμίαν ἐρώτησιν, φοβοῦμενος μήπως λάθω καὶ ἐκ τρίτου ὡς ἀπάντησιν τὴν δωπὴν της.

Ἦδὲν εἰσπρόχόμεθα εἰς τὰ στενώματα τῆς Χαλκίδος. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡμῖν τὸ Βουρτζὶ μὲ τὴν κατάφωτον ἀλιτενῆ ἀκτὴν του καὶ μακρόθεν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ὁ Καρὰ-μπαμπὰς, τὸ ἐνεργικὸν φρούριον, ὅπερ ἄλλοτε ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἐδόσποζε τῆς διόδου τοῦ πορθμοῦ. Αἱ ἐλικοειδεῖς κοῖται μὲ τὰ γαλανὰ τῶν ὕδατα ὑπεδέχθησαν μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡμᾶς καὶ ἡ Χαλκὶς ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μας μὲ τὰ παράδοξα εἰρήπια τῶν τειχῶν της.

Ἡ θέα τῶν μόλις ἰσχυσε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν νεαρὰν ὄνειροπόλον ἀπὸ τῆς ῥέμβης της. Μοὶ ἐζήτησε τὸ τηλεσκοπίον μου καὶ ἐπεδόθη ἀπλήστως εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ αὐτά.

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν συνεκεντρώθη περὶ ἡμᾶς. Ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὴν γέφυραν τοῦ πορθμοῦ, τοῦ βεύματος εὐνοϊκοῦ ὄντος. Ἦδὲν τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν, ἡ φοινικὶς ἀνεπετάσθη, ἡ γέφυρα ἠνεώγη ἐκαστέρωθεν, καὶ ὁ πλοίαρχος ἐν τῷ ἅμα διέταξε τὸν πηδαλιούχον νὰ τηρήσῃ εὐθείαν γραμμὴν. Τὸ σκάφος ὀλοταχῶς διυψύθη πρὸς αὐτήν. Καὶ συσσωρευθέντες πάντες ἐν μᾶθ ἔθεσε μετ' ἀφάτου ἠδονῆς καὶ

συγκινήσεως ἠκολουθοῦμεν τὴν πορείαν αὐτοῦ, μέχρις οὗτο προσηγγίσαμεν τὸν πορθμὸν καὶ μεθ' ὅλης τῆς ταχύτητος διήλθομεν τὴν γέφυραν, διεκπεραιωθέντες εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Γ'.

Ἐποφελήθεις τῆς σταθμεύσεως τοῦ ἀτμοπλοίου ἐξῆλθον εἰς Χαλκίδα.

Ὅταν ἐπέστρεψα ἐκ νέου ἐπ' αὐτοῦ εὔρον τὴν μικρὰν μου κάτω ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρώτης θέσεως καταγινομένην εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἰχνογραφήματός της.

— Λοιπὸν πῶς σὰς ἐφάνη ἡ Χαλκὶς; μοὶ εἶπε μόλις μὲ εἶδε.

— Ὡς ὄλαι αἱ μικραὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλως τε εἶχον ἐξέλθει καὶ ἄλλοτε ἐδῶ. Καὶ ὁ θεὸς σας; ἠρώτησα εἶτα μὴ βλέπων αὐτὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ὁ θεὸς μου κοιμάται. Ἐτὶ συνειθίζει πάντοτε μετὰ τὸ γεῦμα. Ἐγὼ ὁμως δὲν δύναμαι καὶ εὔρον ἐνασχόλησιν καλὴν ἔς τὸ ἰχνογράφημά σας.

Ἔστιν πλῆσιόν της καὶ τὴν παρετήρουν ἐργαζομένην. Ἐκείνη ἐξηκολοῦθει εἰσέτι σύρουσα ὀλίγας γραμμὰς. Εἶτα ἡ ροδόλευκος χεῖρ ἀπέσπασε τοῦ λευκώματος τὴν σελίδα καὶ μοὶ εἶπε·

— Σὰς τὸ προσφῆρω, καίτοι τόσον ἀσχημον. Ὅταν καμμία φορὰ τὸ βρῆτε μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ γραφείου σας ἐνθυμηθῆτέ με.

Ἡ παιδικὴ φωνὴ της εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μοὶ ἐφαίνετο πλέον ἢ ἀσθενῆς. Ἐλαδὸν τὸ τεμάχιον ἐκείνου τοῦ χάρτου ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ ὠδοῦμην ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ νὰ τὸ ἀσπασθῶ. Μόνη ἡ περιπάθεια τῆς ἐκφράσεώς της ἐν τῇ παιδικῇ ἀθωότητι τοῦ ὕψους της ἠδύνατο νὰ μὲ συγκινήσῃ τοιοῦτοτρόπως.

— Ἄ! σταθῆτε, ἐπανελάβην, ἀναλαμβάνουσα καὶ πάλιν αὐτό.

Καὶ κύψασα ἔγραψε μὲ σθαλερὰν χεῖρα εἰς μίαν ἀκρὰν τοῦ χάρτου κάτωθι τοῦ ἰχνογραφήματός της: « Ἀγγελικὴ ».

Ἀνέγνωσα τὸ ὄνομα τοῦτο μὲ τὴν λεπτὴν γραφὴν του καὶ πρὸς στιγμὴν ἠσθάνθην ἐμαυτὸν καταλαμβάνομενον ὑπὸ ἰλίγγου. Ἰοσίας λοιπὸν τύχης ἐγίνομην παίγιον ἢ ποία ἰδιοτροπία αὐτῆς μοὶ ἐφῆρεν ἐνώπιόν μου τοιαύτα παραδόξους ὁμοιότητας, ἵνα μὲ ταρασσῶσι καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ἠλπίζον νὰ εὔρω ἠσυχίαν καὶ λήθην; Εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ εὑρεθῶσι δύο πλάσματα τόσον ὅμοια πρὸς ἄλληλα, ὥστε πρὸς στιγμὴν νὰ ἐκλαμβάνῃ τις τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἑτέρου;

Ἡ γραφὴ ἐκείνη μοὶ ἐφάνη πολὺ, πολὺ γνωστῆ. Τὴν εἶχον ἴδῃ καὶ ἄλλοτε. Ἦτο ἡ γραφὴ της ἡ ἰδία, ἀπαράλλακτος, τελευτῶσα εἰς τὴν αὐτὴν τρομῶδη ἀπολέπυσιν αὐτῆς μετὰ τῆς τελικῆς γραμμῆς. Καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ὁμοιότης μὲ ἐτάραξε, μὲ συνέτριψε, μὲ ἐδύθισεν εἰς ῥέμβην.

Ἐκείνη παρετήρησε τὸ τοιοῦτον καὶ μὲ διέκοψεν·

— Ἀθῆρῆθητε, μοὶ εἶπεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθην προσποιούμενος. Εὐρίσκω πολὺ ὠραῖα ἀπεικονισμένον τὸ μέρος, ποῦ εἶδαμεν πρὸ ὀλίγου. Ὅταν πᾶ-

τε ς' τὸν Βῶλον σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν ἀφίστατε τὴν ζωγραφικὴν σας.

— Ὡς τὸ Βῶλο! ἀλλοίμονον, ἐπιθύρισε· θὰ τὰ ξεχάσω ὄλα ἐκεῖ. Καὶ τὰ λεπτεπίλεπτα στήθη της ἐδόννησεν ἐλαφρὸς στεναγμὸς.

— Διατί; ἠρώτησα. Μήπως δὲν θὰ ἔχετε καιρόν;

— Ναί! δὲν θὰ ἔχω, εἶπε καὶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαβε περιίλουπον ἔκφρασιν.

Διεκόλληεν αἰφνιδίως ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ θεοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἔμεινα μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἐξαντληθεὶς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων καὶ τῆς κοπώσεως κατὰ τὴν ἐξοδὸν εἰς Χαλκίδα εἰσῆλθον ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ μου καὶ ἀπεκοιμήθην ὑπὸ συγκεχυμένα ὄνειρα μέχρι τῆς ἐσπέρας σχεδόν...

Ὅταν ἐξύπνησα ὁ « Πινειός » ἠγκυροβόλει ἐξωθεν τῆς Στυλίδος, ἀλλ' ὁ καιρὸς πρὸ ὥρας εἶχε μεταβληθῆ. Ἰσχυρὸς βόρειος ἀνεμος, κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ καταντικρῷ ἀκρωτηρίου, ἐτάρασσε τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ πυθμένος, καὶ τὸ σκάφος ἐκλυδωνίζετο ὡς κέλυφος καρπύου ὑπὸ τῶν κυμάτων. Δύο-τρεῖς λέμβοι βοηθοῦμενοι διὰ τῶν ἰστίων εἶχον κατορθῶσαι νὰ πλησιάσωσι τὸ πλοῖον καὶ οἱ διὰ τὴν Λαμίαν προωρισμένοι ἐπιβάται μόλις κατώρθωσαν νὰ ἐπιβῶσιν αὐτῶν. Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἀπέχουσαν παραλίαν πάντες παρικολοουθήσαμεν αὐτοὺς διὰ τῶν βλεμμάτων μετὰ περιεργείας καὶ φόβου, καθ' ὅσον ὁ ἀνεμος ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ τὰς λέμβους.

Ἐν Στυλίδι δὲν ἐσταθεύσαμεν εἰμὴ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν.

Ὅταν ἠρξάμεθα καὶ πάλιν τοῦ πλοῦ ἀνεζήτησα ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ κάτω ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν νεαρὰν συμπλωτῆρά μου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπανεῦρον. Ἐταραχθεῖσα ἐκ τῆς τρικυμίας εἶχεν ἀποσυρθῆ ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ της, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπέφερε πολὺ, καθ' ὅσον ἐβλεπον τὸν πολὺσαρκον θεῖον μεταβαίνοντα ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ὅπως παράσχη αὐτῇ τὰς περιποιήσεις του.

Τὸ ἐσπέρας ὡσαύτως δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν τράπεζαν πρὸς μεγάλην μου θλίψιν καὶ εἰς μάτην ἀπὸ τῆς θέσεώς μου ἐρριπτον μελαγχολικῶς τὰ βλέμματα εἰς τὴν ἡμίανοικτον θύραν τοῦ κοιτωνίσκου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο ὁ μικρὸς ἀγγελος.

Δ'.

Ὅταν τὴν ἡμέραν ἡ τρικυμία ἐμαίνετο ἐν τῇ θαλάσσῃ. Οὐδέποτε ἐνεθυμήθην τοσαύτην θαλασσοταραχὴν ἐν μνὴ Μαίῳ.

Τὴν πρωτὴν ὁ ἀνεμος ἐκόπασε καὶ ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε καὶ πάλιν μὲ ὄλα της τὰ ἐαρινὰ θέληγτρα. Ποτέ δὲν ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ ὅτι τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο κάτοπτρον, ἐφ' οὗ πλέον ἐκατοπτρίζετο ὡς τρίτων ὁ « Πινειός », πρὸ ὀλίγων ἀκόμην ὥρων ἐβρεμε καὶ ἐπλατάγιζε μανιωδῶς περὶ τὰ πλευρά του. Ὁ Παγαστικὸς κόλπος, ὁ ὠραιότερος ἴσως κόλπος τῆς Ἑλ-

λάδος, ὁμοίαιζε μεγάλῃν λίμνην τῆς ὁποίας δὲν ἐτάρασσε τὴν ἐπιφάνειαν οὔτε ριπὴ αὖρας. Περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν εὐρισκόμεθα ὀλίγα μόνον μίλλα μακρὰν τοῦ λιμένος τοῦ Βόλου. Ἐνωρίτατα ἐγερθεὶς κατέλαβον πρῶτος ἐκ τῶν ἐπιβατῶν θέσιν ἐν τῇ γεφύρᾳ τοῦ πλοιαρχῶν κατέκειθεν ἐπὶ μακρὸν ἀπληδαυσα τῆς θέας τοῦ καταφύτου Πηλίου καὶ τῆς μαγικῆς ἀπόψεως τῶν πέριξ ἀκτῶν μετὰ τῶν πολυαριθμῶν χωρίων, ὧν δὲν γνωρίζω τίποτε ποιητικώτερον. Εἶτα λαβὼν ἐκ τῶν θυλακίων μου τὸν *Autran*, τὸν κλασικὸν ποιητὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἀχώριστον τῶν ταξειδίων μου σύντροφον, ἐπεδόθην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ. Αἰθνηδίως ἀπαστράπτουσα ἐκ τῆς χάριτος καὶ τῆς πρωϊνῆς δροσερότητος τοῦ προσώπου της ἔστη πλῆσιόν μου ἡ νεαρὰ ταξειδιώτισσα.

— "Α, μοὶ εἶπε, κύριε· αὐτὴ ἡ θάλασσά σας, τὴν ὁποίαν τόσον ἐξεθειάζατε χθές, καθ' ὅλην τὴν νύκτα μᾶς ἔκαμεν ὅλους μας νὰ ὑποφέρωμεν. Δὲν ἐκλείσαμεν καθόλου τὰ μάτια.

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθην, ἀλλὰ ἰδοὺ· ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν τὸ πολὺ θὰ εἴσθε εἰς τὸν Βόλον.

— Εἶμεθα λοιπὸν πλῆσιόν; ἐπανελάβε.

— Πάρα πολὺ. Βλέπετε κάτι τι λευκάζον ἐκεῖ-κάτω;

— "Α! Μάλιστα.

— Εἶνε τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου σας. Ἐν ᾧ ἐγὼ ἔχω εἰσέτι νὰ διαπλεύσω θαλάσσης.

— Τὸ γνωρίζω, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἡσυχον καὶ περιπαθῆ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐξαρτωμένη ἀπὸ ἐνδομύχου σκέψεως. Ἀλλὰ πόσον εἴσθε εὐτυχὴς διὰ τοῦτο!

— Πιστεύετε; ἐψιθύρισα, παρατηρῶν αὐτήν. Ἀλλ' εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μεταβαίνει ὅπως τερθὴ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς πατρικῆς στέγης.

— Εἶνε ἀλήθεια, ὑπέλαβεν, ἀλλά...

Καὶ διεκόπη ὡσεὶ φοβουμένη νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐπεκράτησε σιωπὴ ὀλίγων λεπτῶν, καθ' ἣν ἀμφοτέροι ἐρριθθημεν εἰς σκέψεις. Εἶτα ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὁμιλίαν της.

— Τὴ ἐδιαβάξατε ὅταν σὰς διέκοψο; ἠρώτησε.

— Τὸν *Autran* εἶνε ἓνας ποιητῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψῃ ὅλον αὐτὸν τὸν ὀγκῶδη τόμον διὰ τὴν θάλασσαν.

— "Α! μοὶ εἶπε. Σεῖς πάντοτε τέτοια ἀγαπᾶτε.

Καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ βιβλίου καὶ ἀνέγνωσεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ·

Adieu, madame, adieu!... Ce soir, au crépuscule, J's vais rouler encor sur le pont du steamer.
Ermite aux deux charmants, alors dans la cellule, Songez au pèlerin qui s' en va sur lamer.

Καθ' ὃν χρόνον ἀνεγίνωσκεν εἶχον προσηλώσει τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῆς μορφῆς της. Ὅταν ἔβησεν εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ἡ ὄψις της μετέλλαξε χροιάν καὶ ἡ φωνὴ της ἔβαινε ἐξασθενούσα.

— Ὁρατοὶ στίχοι, ἐψιθύρισε, καὶ ἔμεινε ἐπὶ ὥραν ἐν ἀφαιρέσει. Εἶτα αἰθνηδίως στραφεῖσα:

— Νὰ σὰς εἰπῶ, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν περιλυπὸν· ὅσον πλῆσιάζομεν, τόσον λυποῦμαι.

— Διατί λυπὸν; τὴν ἠρώτησα. Τόσον ἀγαπᾶτε νὰ ταξειδεύετε;

— Ὅχι, μοὶ εἶπεν. Ἀλλὰ μὲ ὀδηγοῦν εἰς τὴν δυστυχίαν...

— Σὰς, Θεέ μου. Πῶς εἶνε δυνατόν, ἀφ' οὗ μεταβαίνετε εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

— Καὶ ὅμως, ἐπανελάβε μὲ φωνὴν τρομώδη, λιπόψυχον, εἶνε ἀληθές! Μὲ νυμφεύουν μὲ πρόσωπον τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἀγαπῶ.

Καὶ τὸ παλμῶδες στῆθος ἐκλονίσθη ὑπὸ βαθέος στεναγμοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐφωράθησαν ὑγροὶ δακρύων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πολύσαρκος θεῖος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς γεφύρας καλῶν αὐτήν.

— Ἀγγελικὴ, κόρη μοι, ἔλα κάτω νὰ ετοιμασθῆς, φθάνουμε πλέον.

Πράγματι εἰσρηχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βόλου.

Ἐκείνη ἀνέλαβεν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸ σύνθηδες ὕψος της. Καὶ εἶτα στραφεῖσα πρὸς με·

— Σὰς ἀφίνω λοιπὸν, μοὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ὅταν καμμία φορὰ θὰ εἴσθε μόνος φέρετε ε' τὸ νοῦ σας καὶ ἐμέ...

Καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἡ χεὶρ της, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔτεινεν ἦτο ψυχρά.

Τὴν ἐσφίξα ὅσον ἠδυνήθην πλειότερον. Καὶ τὴν εἶδον νὰ κατέρχεται τὴν γέφυραν.

Ὅταν τὸ ἀτμόπλοιο ἠγκυροβόλησεν εἶδον τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο πλάσμα νὰ κατέρχεται σιγά-σιγά τὴν κλίμακα, παρετήρησα διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν αἰγλήσσαν κατατοῦν τοῦ προσώπου της καὶ τὴν πληρικολοῦθησα ἀπερχομένην διὰ τῆς λέμβου. Ἐντὸς ὀλίγου τὴν διέκρινα ἀκόμη διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀποδιδαζομένην εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἶτα οὐδὲν πλέον. Ἡ πτωχὴ ὑπαρξίς ἐξηφανίσθη διὰ παντὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς ἔμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ μετ' ὀλίγον καὶ ἡ μικρὰ ἀνάμνησις ἦν μοὶ ἀφῆκε φεύγουσα.

Ὅταν ἔβησα εἰς Θεσσαλονίκην εἰς μάτην ἀνεζήτησα ἐν τοῖς θυλακίοις μου τὸ ἱχνογράφημά της.

Ἀντώνιος Θ. Σηλιωτόπουλος

ΑΚΑΠΝΟΣ ΠΥΡΙΤΙΣ

Πυρίτις *Vielle-Lebel*.—Τὸ ἀκαπνον καὶ ἄκροτον.—Κοινὴ πυρίτις.—Τὰ ἀέρια, ἀτινα παράγει καὶ ὁ ὄγκος αὐτῶν.—Ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἧς βασίζεται τὸ ἀκαπνον τῆς πυρίτιδος.—Βαμβακοπυρίτις ἢ ἐξανιτροκυτταρίνη.—Κυτταρίνη= *Cellulose*.—Συστατικὰ αὐτῆς.—Μεταβολὴ εἰς νιτροκυτταρίνην.—Μέθοδος παρασκευῆς καὶ συστατικά.—Ὀψις ἐξωτερικὴ καὶ ἰδιότητες.—Θυοσανώδης καὶ συμπεπιεσμένη βαμβακοπυρίτις.—Δύναμις, ὄγκος τῶν παραγομένων ἀερίων.—Ἡ ἐν Ἀέρφ ἐκρηξις.—Περιγραφή τῆς ἀκάπνου πυρίτιδος *Vielle-Lebel*.—Παρασκευὴ καὶ συστατικὰ τῆς ἀκάπνου πυρίτιδος *Smokeless*.—Νεωτάτη βευστὴ πυρίτις.

Σπουδαίως μεταβολὰς ἐπέφερῆν εἰς τὴν πολεμικὴν τῆς σήμερον ἢ ἀκαπνος πυρίτις, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐκλήθη καὶ

ἄκροτος κακῶς, διότι τὸ ἄκροτον ἴνε ἔνεκα φυσικῶν λόγων ἀδύνατον βέβαιο μόνον γεγονός, ἐξ οὗ ἐπύγασε καὶ ἡ φήμη αὕτη, ἴνε ὅτι ἡ πυρίτις *Vielle*, ἥς ἐγένετο καὶ γίνεται χρῆσις διὰ τὰ γαλλικὰ ὅπλα *Lebel*, παράγει ἐλάχιστον καπνόν, καὶ κρότον ὀλιγώτερον τῆς κοινῆς πυρίτιδος.

Ὡς γνωστὸν ἡ κοινὴ πυρίτις ἴνε μηχανικὸν μῆγμα κατὰ γενικὸν λόγον:

Νίτρου	75	μερῶν	βάρους
"Ανθρακος	15	"	"
Θείου	10	"	"
	100		

Μεταβάλλεται δὲ κατὰ γενικὸν λόγον ἐν χιλιάγραμμα (312½ δράμια) αὐτῆς εἰς διακόσια περίπου κυβικὰ μέτρα ἀερίων μετρηθέντων εἰς 0°, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὑπερδεκατετραπλάσιον ἥτοι περὶ τὰς 3000 κυβικὰ μέτρα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως, ἔνεκα τῆς διαστολῆς τῶν ἀερίων διὰ τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος, ἥτις λογίζεται εἰς 4000 βαθμοὺς Κελσίου.

Τὰ ἀέρια ταῦτα αἰθνηδίως παραγόμενα καὶ διαστελλόμενα ἐξοθοῦσι τὴν σφαίραν ἐκ τῆς κέντρως μετὰ μεγάλης δυνάμεως, ὁ δὲ κρότος ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν αἰθνηδίως εἰσορμῶντα ἐν τῇ κέντρῃ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὅστις εὐρισκῶν ἀραιότατον τὸν ἐν αὐτῇ χώρον, ὡς ἐκ τῶν λίαν διασταλλέντων ὑπὸ τῆς θερμότητος ἀερίων, τείνει μετ' ὀρμῆς νὰ καταλάβῃ τὸν χώρον αὐτῶν, ὡς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ κενῷ. Ἀνάλογον κρότον θὰ παρατηρῶμεν ἀν ἀνοίξωμεν αἰφνης ῥήγμα εἰς δοχεῖον τι, οὗ ἠραιώσαμεν διὰ τῆς ἀεραντλίας τὸν ἀέρα.

Πλὴν τῶν ἀνω συστατικῶν ἡ κοινὴ πυρίτις ἐνέρχει καὶ ὕδωρ 1-2 ἔ. τ. ἔ.

Τὰ κυρίως παραγόμενα κατὰ τὴν καυσίν ἀέρια ἴνε:

- *Ανθρακικὸν ὄξύ
- *Αζωτον
- *Ανθρακομονοξειδίον
- *Υδρογόνον
- *Υδροθειον
- *Οξυγόνον.

Ταῦτα πάντα ἴνε ἄχροα διασκορπίζοντα ὅμως μετὰ τοῦ ὑδρατμοῦ τὸν ἀτελῶς καέντα *Ανθρακα καὶ μέρος τοῦ λοιποῦ στερεοῦ ὑπολείμματος παρουσιάζουσι τὸν καπνόν. Ὁ καπνὸς οὗτος συνίσταται κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Βουῦνσεν κυρίως ἐκ:

- Θεικοῦ Κάλιου
- *Ανθρακικοῦ Καλίου
- *Υποθειώδους Καλίου
- Νίτρου, *Ανθρακος κλπ. κλπ.

Τὸ δὲ ὑπόλειμμα περιέχει καὶ θειοκάλιον.

Θέλοντες λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ἐκρηκτικὴν ὕλην, ἢ ἄς εἰπώμεν πυρίτιδα, μὴ παρεχούσαν καπνὸν πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ συστατικὰ αὐτῆς ὅπως ξηρὰ, τοιαῦτα δὲ καὶ τοιοιτοτρόπως συνδεδυσμένα, ὥστε νὰ παρέχωσιν ἀφθονον Ὁξυγόνον καὶ δὴ ἰκανόν, ἵνα μεταβάλῃ ὅλα τὰ στερεὰ συστατικὰ αὐτῆς εἰς ἄχροα ἀέρια διὰ τοῦτο δὲν πρέπει τοιαύτη πυρίτις ν' ἀποχωρίζῃ *Ανθρακα, δὲν πρέπει ν' ἀφῆν ἰσχυρὸν ὑπόλειμμα, πρέπει δὲ νὰ στερεῖται ὕδατος. Ἀπὸ τοιοῦτον σκέψεων ὀρμώμενοι βεβαίως οἱ τὴν ἀκαπνον πυρίτιδα εἰσαγαγόντες εἰς τὴν πολεμικὴν κατέψυγον εἰς τὴν πρό

ΤΟ ΝΕΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΗΣ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1890

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ
(Υπουργός επί των Οικονομικών)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΕΛΙΓΕΩΡΓΗΣ
(Υπουργός επί των Ήξωτερικών)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ
Πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου
(Υπουργός επί των Ήσωτερικών και επί των Στρατιωτικών)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Υπουργός επί των Εκκλ. και της Παιδείας)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΤΤΟΓΛΟΥ
(Υπουργός επί των Ναυτικών)

πολλοῦ γνωστὴν βαμβακοπυρίτιδα ἢ νιτροκυτταρίνην, συνδυάσαντες αὐτὴν μετὰ σωμάτων παρεχόντων εὐκόλως ἀφθονον Ὁξυγονον, καὶ μὴ καταλειπόντων καὶ αὐτῶν στερεὸν ὑπόλειμμα.

Ἡ νιτροκυτταρίνη παρασκευάζεται ἐκ κυτταρίνης (Cellulose) συστατικῶν πάντων τῶν ξύλων, ὅπερ παρουσιάζεται σχεδὸν καθαρὸν ἐν τῇ φύσει ὡς βάμβαξ.

Συνίσταται δὲ ἐξ Ἀνθρακος 44,444
Υδρογόνου 6,173
Ὁξυγόνου 49,383

μερῶν βάρους ἐπὶ τοῖς 100,—

Ἴνα μεταβάλλωμεν τὴν κυτταρίνην ταύτην ἵτοι τὸν κοινὸν βάμβακα εἰς [ἐξα] νιτροκυτταρίνην ἢ βαμβακοπυρίτιδα, πλύνομεν τὸν βάμβακα ἐπανειλημμένως δι' ὕδατος ἐνέχοντος ὀλίγην πότασσαν ἢ σόδαν εἶτα δὲ διὰ καθαροῦ, τὸν ξηραίνομεν καὶ τὸν εἰσάγομεν εἰς μίγμα θεικοῦ καὶ νιτρικοῦ ὀξέος (σπίρτον τοῦ βιτριολίου καὶ aqua forte), ὁπόθεν ἐξάγεται μετὰ ὀλίγα λεπτὰ καὶ στραγγίζεται, πλύνεται δὲ ἐπανειλημμένως δι' ὕδατος καθαροῦ τε καὶ ἄλλου ἐνέχοντος σόδαν πρὸς ἀφαίρεσιν παντὸς ἴχνους ὀξέος καὶ ξηραίνεται.

Τοιοιουτρόπως νιτροῦται ὁ βάμβαξ κατὰ τὴν τεχνικὴν ἐκφρασίην, ἵτοι εἰσέρχονται ἐν τῇ κυτταρίνῃ ἀντὶ 6 ἀτόμων Ὑδρογόνου 6 μόρια ὑπολείμματος τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος ὅπερ χημικῶς καλεῖται νιτροξύλιον*. Το θεικὸν ὀξύ χρησιμοποιεῖται μόνον πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ συμπαραγομένου ὕδατος.

Ἡ βαμβακοπυρίτις ἢ νιτροκυτταρίνη δὲν διαφέρει κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τοῦ κοινοῦ βάμβακος μόνον κατὰ τι ἐλαστικώτεροι καὶ λειότεραι εἰσὶν αἱ ἴνες αὐτῆς.

Χρησιμοποιεῖται δὲ εἴτε τοιοιουτρόπως ἐν ἀραιᾷ θυσσανῶδεϊ καταστάσει εἴτε συμπιεζομένη εἰς διάφορα σχήματα: πρίσματα, κύβους, κυλίνδρους, πρὸς γόμωσιν τῶν τοπιλλῶν κλπ.

Ἡ δύνομις αὐτῆς ἴνε 4κις μεγαλειτέρα τῆς τῆς κοινῆς πυρίτιδος ὑπὸ κοινούς ὁρους, 6κις δὲ ἐν ὀρισμένην τινὶ περιστάσει καὶ δὴ ὅταν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ λεγόμενος ἀφεταιρισμὸς (Dissociation), τῶν περιεχομένων ἀερίων, πρέπει δὲ νὰ τὸ θεωρήσωμεν ὡς μεγάλην τύχην ὅτι κατὰ τὴν πρὸ δύο ἐτῶν γενομένην ἐν Λέρω παρὰ τὸν ναύσταθμον ἀνάφλεξιν 6000 ὀκάδων περίπου βαμβακοπυρίτιδος δὲν ἐγένοντο δυστυχήματα, διότι ἂν συνέβαινε τελεία ἐκρήξις τοιοῦτου ποσοῦ τάποτελέσματα θὰ ἦσαν φοβερά.

Ἄρκει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τόνος (781 ὀκάδες) βαμβακοπυρίτιδος δίδει κατὰ τὴν τελείαν (μετ' ἀφεταιρισμοῦ) ἐκρήξιν 1056 κυβ. μέτρα ἀερίων μετριθέντων εἰς θερμοκρασίαν 0βαθμῶν Κελσίου καὶ νὰ δεχθῶμεν 22πλάσιον ὄγκον κατὰ τὴν θερμοκρασίαν τῆς ἐκρήξεως λαμβανομένην ἴσην ὑπὸ τῶν πρὸς 6000 βαθμούς. (Κατὰ τὸν Σάρβου 4850 βαθμούς).

Κατὰ ταῦτα ὁ χῶρος, ὃν ἔπρεπε νὰ καταλάβωσιν αἱ ἴνες οἱ 8 περίπου τόνοι τῆς καείσης βαμβακοπυρίτιδος θὰ ἦτο

* Πρὸς Ὁ. Α. Ρουσόπουλου, Ἄ' Ὁργανικὴ Χημεία σελ. 148.

σχεδὸν 186 χιλιάδων κυβικῶν μέτρων.. Ἄν φαντασθῶμεν δοχεῖον ἔχον ὕψος, πλάτος καὶ βάθος 1 μέτρον, ἔπρεπε τοῦτο νὰ ἔχη μῆκος πλεόν ἢ 20κις μεγαλιότερον τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἀποστάσεως, ἵνα χωρέσῃ τὰ ἀέρια ταῦτα. Σφαῖρα δὲ κοιλὴ δυναμένη νὰ περιλάβῃ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη μῆκος διαμέτρου 71μέτρων σχεδόν. Κύβος τελεός ἱκανὸς ἵνα χωρέσῃ τὸν ὄγκον τοῦτον ἔπρεπε νὰ ἔχη διαστάσεις 57 περίπου μέτρων.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἐγένετο ἀπλῆ μόνον καῦσις τῆς βαμβακοπυρίτιδος, τινα χθεῖσις ἀμέσως τῆς στέγης εἰς τὸν ἀέρα καὶ καέντος τοῦ λοιποῦ μέρους ταχέως ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι, ἀνευ ἐκρήξεως.

Πραγματικῶς δὲ ἡ βαμβακοπυρίτις καίεται ταχέως ἀνευ ἐκπυροσφοκροτήσεως ἐν τῷ ἀέρι οὐδὲν σχεδὸν καταλείπουσα ὑπόλειμμα. Ἐν περιορισμένῳ ὅμως χώρῳ, καὶ μάλιστα ὅταν ἀναφλεχθῇ τῇ μεσολαβῆσει καψυλλίου μετὰ κροτοῦντος Ὑδροργύρου, ἐκρήγνυται μετ' ἰσχυρᾶς δυνάμεως.

Ἡ βαμβακοπυρίτις αὕτη ἴνε ἢ βᾶσις τῆς σημερινῆς ἀκάπνου πυρίτιδος, τῆς τοῦ Vieille ἢν μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι, καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Γερμανίᾳ κλπ. ἐν χρήσει, αἵτινες διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς καὶ τὰς ἀναλογίας.

Ἡ γαλλικὴ ἀκάπνος πυρίτις χρησιμοποιοῦμένη ὑπὸ μορφῆν λεπίων ἔχει χρῶμα φαιόν, καίεται ταχέως, ἐν τῷ ἀέρι ἀναφλεχθεῖσα, δίδει δὲ μικρὰν μόνον ὀπισθοδόννησιν παράγει ἀσθενέστατον καπνόν, καὶ κρότον μικρότερον τῆς κοινῆς πυρίτιδος τοῦ πολέμου ἐκπυροσφοκροτούσα.

Τὴν ἀρχὴν τῶν ἀκάπνων πυρίτιδων ἔδωκεν ὁ Abel δι' ἐκρηκτικῆς ὕλης, ἢν ἐκάλεσε Smokeles, παρασκευαζομένης κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν :

Νιτροκυττ. ξηρὰ κονιοποιημένη 100 μ.β.
Νιτρικὸν ἀμμώνιον ξηρὸν 108 μ.β.

Τὸ μίγμα τῶν δύο οὐσιῶν ζημοῦται μετὰ Λιγγροίνης (πετρελαϊκοῦ αἰθέρος), ἐκ τῆς μάζης δὲ ταύτης κατασκευάζονται πρίσματα, κύλινδροι, κύβοι, μικρὰ λέπια μεγάλα τεμάχια ἀκανόνιστα κλπ. ἀναλόγως τῆς χρήσεως δι' ἢν προορίζονται.

Διὰ θλίψεως ἐξάγεται μέρος τοῦ ρευστοῦ, τὸ ὑπόλοιπον δὲ τοῦ λίαν πτητικοῦ πετρελαϊκοῦ αἰθέρος ἐκδιώκεται διὰ λίαν ἡπίας θερμάνσεως.

Δι' ἐμβαπτίσεως τῆς πυρίτιδος ταύτης εἰς μίγμα οἰνοπνεύματος καὶ αἰθέρος διαλύεται ἐλάχιστον μέρος τῆς νιτροκυτταρίνης καὶ σχηματίζεται κολλῶδιον προφυλάσσον αὐτὴν ἀπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ ἄλλων τινῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν.

Μετὰ τὴν ἀκάπνου πυρίτιδα ἐγένοντο ἐσχάτως δοκιμαὶ διὰ ρευστῆς τινὸς πυρίτιδος, ἣτις μόλις ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ἀναφλέγεται ἀναπτύσσουσα μέγαν ὄγκον ἀερίων καὶ δὴ ἱκανὸν νὰ ἐκσφενδονήσῃ τὴν σφαῖραν ἐκ τῆς κἀννης ἀποτελεσματοτήματα. Προσαρμοζομένου λοιπὸν καταλλήλου σταγονομέτρου εἰς ὄπλον ἐπιτηδειότατα διασκευασμένον διὰ τὴν χαῖσιν ταύτην ὁ στρατιώτης θὰ φέρῃ μόνον 300 βολὰς ἐχούσας τὸ ἥμισυ βάρους ἴσου ποσοῦ φυσίγγιων.

Τὸ βᾶρος τοῦ σταγονομέτρου μετὰ τῶν ἐνεχομένων 300 σταγόνων τῆς ρευστῆς πυρίτιδος ἴνε ἐλάχιστον· ἐν τῇ ὀργανικῇ χημείᾳ ἴνε γνωστὰ διάφορα ρευστὰ ἀναφλεγόμενα μόλις ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος· γνωστότατον δὲ τούτων ἴνε ὁ διαίθυλιο ψευδάργυρος, ὅστις περιγράφεται ἐν σελ. 95τῆς ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθείσης ἐλληνιστῆ ὀργανικῆς χημείας τῶν Roscoe-Schorlemmer.

Ο. Α. Ρουσόπουλος

Εἰς τὸ Δεῦκωμα

Τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ Α. Μ.

Κόρη, σὸ γελαστὸ σου βλέπω μάτι—
πῶχει πελάγους βάθος καὶ μαγεῖα—
ἀνέκφραστη, γλυκεῖα μελαγχολία,
σὴν νὰ ζητᾷ, σὴν νὰ μαντεῖν κάτι.

Σὴν ρόδο τοῦ Ἀπριλίου ποῦ σκεπάζει
ἢ πρωῖνὴ καὶ ἀσπυμένα πάχνη,
ἔτσι λεπτή, ἀγνώστου πόθου ἄχνη,
τὸ βελουδένιο πρόσωπό σου σκιάζει.

Ὁ ἥλιος ὅταν λάμψῃ στὰ λειβάδια
τὴν πάχνη θὰ σφαιρώσῃ σὲ πετράδια
μυριόχρωμα στοῦ λουλουδιοῦ τὰ χεῖλη.

Μὰ ἡ χρυσὴ σου καταχνιά ἐκείνη
σταλαγματιὰ δακρύου ἴσως γίνῃ
εὐθύς ποῦ τ' ὄνειρό σου ἀνατεῖλῃ.

Α. Προδελείγιος

Ἰαεὶ καὶ ἐντυπώσεις

Πᾶς κάτοχος γυναικὸς εἶνε ἀντίπαλός
μας· εἶνε νικητὴς τὸν ὁποῖον οἱ λοιποὶ
ἄρρενες φθονοῦμεν.

Guy de Maupouaut

Καθῆκον εἶνε τὸ νὰ αἰσθάνεται τις πᾶν
ὅ,τι εἶνε μέγα, νὰ λατρεύῃ τὸ καλόν, συγχί
δὲ νὰ ὑποτάσσεται εἰς πάσας τὰς συνη-
θείας τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῆς
ἐπιβαλλομένων ἐξευτελισμῶν.

Gustave Flaubert

Ὁ αὐλικὸς τίκτεται ἐκ τῆς κοιλίας ἐρ-
πετοῦ.

V. Hugo

Οὐδὲν τὸ ὠραῖον εἶνε ἀπαραιτήτως χρῆ-
σιμον εἰς τὸν βίον.

Th. Gautier

Τὸ σῶμα εἶνε ἄγκυρα συγκρατοῦσα τὴν
ψυχὴν ἐπὶ τῆς γῆς.

Th. Gautier

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἔχει μίαν κο-
ρυφήν. Ἡ κορυφή αὕτη εἶνε τὸ ἰδανικόν.
Ὁ Θεὸς καταβαίνει καὶ ὁ ἀνθρώπος ἀνα-
δαίνει εἰς αὐτήν.

Hugo

Ὑπάρχουν ἀγαλλιᾶσεις βυθίζουσαι τὴν
ψυχὴν εἰς εἶδος μελαγχολίας ἀνεκκαλή-
του.

Σύγης

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

Α'.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ἐθεώρησε τὸ τυμπανίδιον, τὴν εἰς δ-
στοῦν ἐλεφαντόδοντος ἀπολήγουσαν
ράβδον του, ἐθαύμασε τὴν ἐλαφρότητα
τοῦ ὄργανου, τοῦ σωζομένου ἐν τῇ οἰκογε-
νεῖᾳ ἀπὸ δύο αἰώνων, οὗ ὁ κάρυος κύλιν-
δρος ἐστολισμένος δι' ἐλαφρῶν γλυφῶν, στιλ-
πνός, λελεπτυσμένος, εὐνῆος, ἐφαίνεται
ἀπαλυνθείς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρόνου.
Ἰδίως ἐθαύμασε τὸν τρεῖς φέροντα ὁπᾶς
ἀφελῆ πлагιάυλον τῶν ἀρχαίων τυμπα-
νιστῶν, εἰς ὃν ὁ Βαλμαζοῦρ ἐπανήλθεν ἐκ
σεβασμοῦ πρὸς τὰ πάτρια, καὶ οὗ τὸν χει-
ρισμὸν εἶχε τελείως προσκτηθῆ διὰ τῆς
δεξιότητος κ' ἐπιμονῆς του. Οὐδὲν τὸ
συγκινητικώτερον τῆς μικρᾶς περὶ τῶν
ἀγώνων, τῆς νίκης του, ἀφηγήσεώς του.

«Αὐτὸ μοῦ ἦρθε, ἔλεγεν ἐν τῇ ἰδιορ-
ρυθμῷ του διαλέκτῳ, αὐτὸ μοῦ ἦρθε
μιὰ νύχτα, ἐκεῖ ποῦ ἄκουα κ' ἐψάλλε τὰ
νῶτον. Καὶ εἶπα μέσα μου: Πῶς, Βαλμα-
ζοῦρ, μὲ μόνο τὸ λαοῦ του τὸ πουλὶ τοῦ
καλοῦ Θεοῦ βγάινει ὅλους αὐτοὺς τοὺς
σκοπούς; καὶ γι' αὐτὰ ποῦ κάνει ἐκεῖνο
μὲ μιὰ τρύπα, δὲν φτάνουν εἰς ἐσὲ ἢ τρεῖς
τρύπαις τοῦ αὐλοῦ σου;»

Ἐλάλει βραδέως, δι' ὠραίου τόνου πει-
στικῷ καὶ πρᾶου, μηδεμίαν ἔχων συναί-
σθησιν περὶ γελοίου. Ἄλλα καὶ τίς θὰ
ἐτόλμα νὰ ἐμειδιάσῃ πρὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ
τοῦ Νουμά, τοῦ ὑψοῦντος τοὺς βραχίονας,
πλήττοντος χαμαὶ τοὺς πόδας μέχρι διαρ-
ρήξεως τοῦ δαπέδου τοῦ ἀναδάθρου; «Τί ὠ-
ραῖος! .. Τί καλλιτέχνης!...»

καὶ, μετ' αὐτὸν ὁ δήμαρχος, ὁ στρα-
τάρχης, ὁ πρόεδρος Βεδαρρίδης, ὁ κύ-
ριος Ρουμαδάς, εἰς μέγας ἐργοστασιάρ-
χης ζῦθου τῆς Βωσαίρ, ἀντιπρόξενος
ἐν Περού, συνεσθιγμένοι ἐν ἀργυρο-
τεύκτῳ στολῇ, ἄλλοι ἀκόμη οὖς παρέ-
συνε τοῦ βουλευτοῦ τὸ κύρος, ἐπαναλαμ-
βάνουσιν ἐπικροτοῦντες: «Τί καλλιτέχνης!»
Παρόμοιοι καὶ τὴν Ὁρηνσίαν κατεῖχεν
αἰσθημα, καὶ τὸ ἐξεδάκλυ μετὴν ζέσιν
τοῦ διαχτυκτοῦ τῆς χαρακτῆρος: «ὦ! ναί,
μέγας καλλιτέχνης...» ἐνῶ ἡ κυρία Ρου-
μεστᾶν ἐψιθύριζεν: «Ἄλλα θὰ τὸν κάμντε
νὰ παραφρονῆσῃ, τὸν πτωχὸν νέον.» Οὐ-
δὲν ὁμως τὸ τοιοῦτο προεμύνη τὸ γαλῆ-
νιον ὕψος τοῦ Βαλμαζοῦρ, μὴ συγκινηθέν-
τος καὶ ὅτε ἤκουον ἔτι τὸν Νουμᾶν εἰ-
πόντα αὐτῷ ἀποτόμως:

— Ἐλθέ εἰς Παρισίους, νέε μου, θὰ κά-
μης εὐθὺς τὴν τύχην σου.

— ὦ! ἡ ἀδελφῆ μου ἀδύνατον νὰ μ' ἀφῆ-
σῃ νὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη μειδιῶν.

Ἡ μήτηρ του εἶχεν ἦδη ἀποθάνει. Ἐξῆ
μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἐν
ὑποστατικῷ φέροντι τὸ ἴδιον τῶν ὄνομα,
τρεῖς λέγας ἀπέχοντι τῆς Ἀφης, ἐπὶ τοῦ
ὄρους τῆς Κορδόνης. Ὁ Ρουμεστᾶν μεθ'
ὄρκου διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ ἐπήγαινε νὰ
τὸν ἐβλεπε προτοῦ ἀναχωρῆσῃ. Θὰ ὠμί-
λει εἰς τοὺς οἰκείους του, ἦτο βέβαιος ὅ-
τι θὰ εἶδε πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

— Προσέρχομαι βοηθός σου, Νουμά, εἶ-
πε φωνὴ τις λεπτὴ ὀπισθὲν του.

Ὁ Βαλμαζοῦρ ὑπεκλίθη δίχως λέξιν νὰ
ἐκφέρῃ, ἐποίησε μεταβολὴν καὶ κατῆλθε
τὴν διὰ πλατέος τάπτος ἐπεστρωμέ-
νην κρηπίδα, μὲ τὸν κύλινδρον εἰς χεῖρας,
εὐθυτενῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀποπνέων
τὴν ἐλαφρᾶν ἐκλυσὶν τὴν χαρακτηρίζου-
σαν τὸν Προβηγκιανόν, φίλον τοῦ ρυθμοῦ
καὶ τοῦ χοροῦ. Οἱ ἀναμένοντες αὐτὸν κά-
τω φίλοι τῷ ἔθλιον τὰς χεῖρας. Εἶτα
κραυγὴ τις ἠκούσθη: «Τὴ ν φ α ρ α ν δ ὄ-
λ α ν!» (*) ἀπέραντος ὄχλοσὸς διπλασια-
ζομένη ὑπὸ τῆς ἀπληρώσεως τῶν θόλων,
τῶν παρόδων, ὀπότεν ἐφαίνοντο πηγά-
ζουσαι αἱ διακεχυμέναι ἦδη ἀνὰ τὸ ἀμ-
φιθέατρον σκιὰ καὶ δρόσος. Πάραυτα ἠπε-
ριοχὴ τοῦ ἵπποδρομίου ἐπληρώθη, ἀλλ'
ἐπληρώθη μέχρι διαρρήξεως τῶν διαφραγ-
μάτων του ὑπὸ σμηνους χωρικών, ὑπὸ
συμφύρατος λευκῶν σαλίων τοῦ λαμοῦ,
ἀνοικτοχρόων φορεμάτων, βελουδίνων ται-
νιῶν ἐπὶ σκουφωμάτων ἐκ δαντελλῶν, ἐ-
σθῆτων σειρητοφόρων καὶ μαλλίνων ἐ-
πενδυτῶν.

Ἐπὶ τινι ἀνακρούσει τοῦ τυμπανιδίου,
ἡ πλῆθὺς αὐτῆ ἐτέθη εἰς τάξιν, ἐξετυλί-
χθη εἰς κύκλους, μὲ τὴν κνήμην προτε-
ταμένην, τὰς χεῖρας συννωμένες. Εἰς
θρυλλισμὸς τοῦ αὐλοῦ ἔθηκεν εἰς κύμαν-
σιν ὄλον τὸ ἀμφιθέατρον, καὶ ἡ φ α ρ α ν δ ὄ λ α
ἀγομένη παρὰ νεανίου τῆς
Βαρδαντάνης, τοῦ τόπου τῶν περιφῆμων
χορευτῶν, ἐτέθη εἰς κίνησιν βραδέως, ἐ-
ξελιόσασα τοῦς δακτυλίους τῆς, βαδί-
ζουσα ὄχρῳ βῆμα σμειωτόν, πληροῦσα
θορύβου συγκεχυμένου, διαθρύψασα ἐσθῆ-
των καὶ ἀναπνοῶν, τὴν ὑπερμεγέθη ὀ-
πὴν τοῦ κοιλώματος εἰς ὃ κατὰ μικρὸν
ἐξηφανίζετο. Ὁ Βαλμαζοῦρ παρηκολούθει
διὰ βήματος ἰσοχρόνου, ἐπισήμου, ὧθει ἐν
τῇ πορείᾳ του διὰ τοῦ γόνατος τὸ χον-
δρὸν του τυμπανιδίου καὶ ἐλαίεν ἰσχυ-
ρότερον ἐφ' ὅσον ὁ συμπαγῆς τοῦ ἀμφι-
θεάτρον σωρός, ἡμικεκρυμμένος ὑπὸ τὸ
θάμβος τῆς κυανῆς τοῦ λυκαυγοῦς κόνεως,
περιελίσσετο ὅμοιος πρὸς καλαμίσκον
νήματος χρυσοῦ καὶ μεταξίνου.

— Ἰδέτε ἐπάνω ἐκεῖ! εἶπεν αἰφνης ὁ Ρου-
μεστᾶν.

Ἦτο ἡ μεταξὺ τῶν θόλων τοῦ πρώτου
ὀρόφου ἀναψυομένη κεφαλὴ τοῦ χοροῦ, ἐν
ᾧ ὁ τυμπανιστῆς καὶ οἱ τελευταῖοι χο-
ρευταὶ ἐθναμάτιζον ἔτι ἐν τῷ ἀμφιθέατρῳ.
Καθ' ὁδὸν ὁ κύκλος νῦρύνετο παρ' ὄλων
ὄσοι παρεσύροντο ὑπὸ τῆς γοντείας τοῦ
ρυθμοῦ. Καὶ τίς ἐκ τῶν Προβηγκιανῶν
αὐτῶν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθίστατο εἰς τὸν
μαγικὸν πлагιάυλον τοῦ Βαλμαζοῦρ; Ἡ-
κούετο, μεμιγμένος πρὸς τοὺς ἦχους τοῦ
τυμπανιδίου, εἰς ὅλους ταῦτοχρόνως τοὺς
ὀρόφους, διαπερῶν τὰς ἠνεωγμένας ὁπᾶς
καὶ τὰ δικτυωτά, κυριαρχῶν τῶν ἐπιψω-
νήσεων τοῦ πλῆθους. Καὶ ἡ φ α ρ α ν δ ὄ λ α
ἀνῆρχετο, ἀνῆρχετο, ἐξῆθεν μέχρι τῶν
ὑψηλοτέρων στοῶν ἄς ὁ ἦλιος ἐπλαι-
οῦ ἔτι διὰ φωτὸς ὑποξάνθου. Ἡ ἀπειρος
ἐξέλιξις τῶν σκιρτῶντων χορευτῶν διέ-
γραφεν ἦδη ἀνὰ τοὺς ὑψηλοὺς θολωτοὺς
ὄρους τῶν πέριξ, ἐν ταῖς χλιαραῖς πνο-
αῖς τοῦ ἑσπερινοῦ τούτου λυκαυγοῦς τοῦ

Ἰουλίου, παρέλασιν λεπτῶν σκιαγραφῶν,
ἐνεψύχου ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου λίθου ἐν τῶν
ἀναγλύφων ἐκείνων ἀποτυπωμάτων ἄτι-
να σώζονται ἐν ἐθθαρμέναις προσόψεσι
ναῶν.

Κάτω, ἐν τῷ ἐρημωθέντι ἀμφιθέατρῳ,
— διότι ἀπεσύροντο καὶ ὁ χορὸς προσελάμ-
βανε μείζονα μεγαλοπρέπειαν ὑπεράνω
τῶν κενῶν βαθμίδων, — ὁ καλὸς Νουμάς
ἠρώτα τὴν σύζυγόν του, ρίπτων αὐτῇ
μικρὸν πλεκτὸν ἐπινώτιον χάριν προφυ-
λάξεως ἀπὸ τῆς ἑσπερινῆς δρόσου:

— Δὲν εἶνε ὠραῖον, ἰδέε;.. Δὲν εἶνε ὠ-
ραῖον;..

— Ὁραϊότατον, εἶπεν ἡ Παρισινή, ἀνα-
κινουμένη ἦδη μέχρι μυχιαιτάτων τῆς
καλλιτέχνης φύσεώς της.

Καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ τῆς Ἀφης ἐφάνη
πολύ μᾶλλον ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπι-
δοκιμασίαν αὐτὴν ἢ διὰ τὰς θορυβώδεις
ἐνδείξεις ἐκτιμήσεως δι' ὧν ἐπὶ δύο ἦδη
ὥρας τὸν ἐσκότιζον.

II

Η ΕΤΕΡΑ ΟΨΙΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

Ὁ Νουμάς Ρουμεστᾶν εἶχεν εἰκοδι καὶ
δύο ἔτη ὅτε ἐν Παρισίους ἐπεράτωσε τὰ
ἐν Αἴξ ἀρξάμενα νομικά του. Ἦτο ἐν ἐ-
κείνῃ τῇ ἐποχῇ νέος καλός, εὐχαρῆς, θο-
ρυβώδης, αἱματώδης, μὲ ὠραίους ὀφθαλ-
μοὺς καστανούς μὴ προέχοντας τῆς κεφα-
λῆς, μὲ κόμην μαύρην, βοστρυχῶδη, καλῶ-
πτουσαν δίκην σκούφου τὸ ἦμισυ τοῦ
μετώπου του. Ὑπὸ ἴχους ιδέας, φιλοδόξου
πόθου, ὑπὸ τὴν κατακτικὴν ἰσχύραν.
Ἀληθὲς σπουδαστῆς τοῦ Αἴξ, δεξιώτατος
περὶ τὸ σφαιρίζειν, καὶ μὴ ἔχων ἀνταγω-
νιστὴν εἰς τὸ νὰ πίνῃ φιάλην καμπανίτου
χωρὶς νὰ θίγῃ τὰ χεῖρα τοῦ κυπέλλου,
πλανώμενος μέχρι τρίτης πρωϊνῆς ὥρας
εἰς τὰς λεωφόρους τῆς γηραιᾶς ἀρίστο-
κρατικῆς καὶ βουλευτικῆς πόλεως, ἀλλὰ
δι' οὐδὲν ἐνδιαφερόμενος, οὐδέποτε ἀνοί-
γων ἐφημερίδα ἢ βιβλίον, ἐμφερούμενος
ὑπὸ τῆς ἀνοίας τοῦ ἐπαρχιώτου, τοῦ ὑ-
ψοῦντος διὰ τὰ πάντα τοὺς ὤμους καὶ
προβάλλοντος τὴν ἀγνοίαν του ὑπὸ τὸ
πρόσχημα χονδροειδοῦς καλαισθησίας.

Ἡ λατινικὴ συνοικία τὸν ἐξωγοῦν-
σεν ὀλίγον· οὐδὲν ἐν τούτοις εἶχε τὸ
ιδιάζον. Ὡς ὄλοι του οἱ συμπατριῶ-
ται, ὁ Νουμάς ἐσύχναζεν, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς
του, εἰς τὸ καφεῖον Μάλμου, ὑψηλὸν καὶ
θορυβώδες παράπηγμα, μὲ τὰς ὑέλους τῶν
παραθύρων προβαλλούσας ἐν τρισὶ σειραῖς
ὁμοίας πρὸς τὰς προθήκας μαγαζείου
νεωτερισμῶν, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ
Κλιδάνου Ἀγίου Γερμανοῦ, ἦν ἐπλήρου
ἐκ τοῦ θορύβου τῶν σφαιριστηρίων του
καὶ τῶν παταγωδῶν φωνασκῶν πελατείας
καννιδάλων. Ὅλη ἡ Μεσημβρινὴ Γαλ-
λία ἀνέθαλλεν ἐκεῖ, ἐν ταῖς διαφόροις
αὐτῆς ἀπόψεσιν. Ἠγασκωνικὴ Μεσημβρία,
ἡ Προβηγκιανὴ, ἡ τῶν Βορδιγάλων, τῆς
Τολώσης, τῆς Μασσαλίας, ἡ περιγουρι-
νὴ Μεσημβρία, ἡ ὠδερνικὴ καὶ ἡ πυρ-
ναϊκὴ, ὀνόματα εἰς ἀς, εἰς οὖς, εἰς ἀκ,
λαμπρόχα, βροντόφωνα καὶ βάρβαρα, Ἐ-
τσεβερρῆς, Τερμιναρίας, Βενταβουλέκ, Λα-
βουλέκ, ὀνόματα ἐκπεμπόμενα δίκην
βολῶν ὀπλοῦ ἢ δίκην ὑπονόμου ἐκρη-

(*) Χορὸς; τῆς Μεσημβρινῆς; Γαλίας;.

γνύμενα, ἐν ἀγρίῳ τονισμῶ. Καὶ ὁποῖαι ἐκρήξεις φωνῶν, χάριν ἀπλῆς αἰτήσεως ἡμίσεος κυπέλλου, ὁποῖος πάταγος χονδροειδῶν γελῶτων ὅμοιος μὲ καταρρέον ἀμάξιον λίθων, ὁποῖαι γενειάδες γιγάντειοι, δασύταται, ὀλόμαυροί, γενειάδες ἀπωθοῦσαι τὸ ξυράφιον, ἀνερχομένων μέχρις ὀφθαλμῶν, συνήντων τὰς ὀφρῦς, προσβάλλον ἐν βοστρύχοις τῆς ρινὸς καὶ τῶν ὠτων, χωρὶς ἐντούτοις νὰ κατορθῶσιν ἄποκρῦπτως τὸ νεαρόν, τὸ ἀγνόν, τῶν ὀπισθεν τοιούτων ψυτειῶν ἠφανισμένων ἀγαθῶν αὐτῶν καὶ ἀφελῶν ὄψεων.

Μετὰ τὰς παραδόσεις, ἃς ἐπιμελῶς παρηκολούθουν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ σπουδασταὶ διήρχοντο τὸ ἐπίλοιπον τοῦ καιροῦ τῶν εἰς τοῦ Μάλμου, συνερχόμενοι κατ' ἐπαρχίας, ἐνορίας, τριγύρω τραπεζίων μακρὰ ἀριθμούντων ἔτη καλῶν τὰ μάρμαρα ἐφαίνοντο τηροῦντά τι ἐκ τῆς τραχύτητος τῶν πελατῶν των, ὡς τὰ σχολικὰ θρονία διατηροῦσι τὰ ἐπ' αὐτῶν διὰ μαχαιριδίων τῶν μαθητῶν κεχαραγμένα ὀνόματα.

Ὀλίγαι γυναῖκες ἐν τῇ συναθροίσει αὐτῇ. Δύο μόλις ἢ τρεῖς ἀνά ἕκαστον ὄροφον, πτωχαὶ ἢ ὄροι ἃς οἱ ἐροῦνται τῶν ἐπονειδίστως ἦγον ἐκεῖ, καὶ αἰτινες διήρχοντο τὴν ἐσπέραν παρ' αὐτοῖς, πρὸ τινος κυπέλλου, κλίνουσαι ἐπὶ τῶν μεγάλων σχεδιαγραφῶν τῶν εἰκονογραφημένων ἐφημερίδων, ἀφῶνοι καὶ ἐκτετολισμένοι ἐν μέσῳ τῆς μεσημβρινῆς νεολαίας, τῆς μαθούσης παιδιόθεν νὰ περιφρονῇ τὸ γυναικολόγιο. Ἐρωμένης, εἰ μὰ τὴν πίστιν των, ἐγνώριζον ποῦ νὰ τὰς εὑρίσκον, τὴν νύκτα, ἢ τώρα ἀμέσως, ἀλλ' ὄχι διὰ πολὺ. Τὰ ἐδέσματα τῶν πολυτελῶν δειπνῶν δὲν τοὺς εἰσῆγον εἰς πειρασμόν. Πολὺ μᾶλλον προετίμων νὰ κάθηνται εἰς τοῦ Μάλμου, νὰ ὀμιλῶσι τὴν ἐπαρχιακὴν τῶν διάλεκτον, νὰ ἔχωσιν ὡς ὄρια ἐν τῷ δρομολογίῳ τῶν τῶ καφεῖον, τὴν σχολὴν καὶ τὸ ἐδτιατόριον. Ἐάν ποτε διήρχοντο τὰς γεφύρας, τὸ ἐπραττον χάρις μεταβάσεως εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον ἐσπέραν τινὰ παραστάσεως δράματος, ὄντες γενεὰ ἐξ αἵματος κλασικῆ· μετέβαινον ἀνὰ ὀμίλους, κραυγάζοντες καθ' ὁδὸν λίαν ὑψηλοφῶνως, περιδεεῖς ὀλίγον κατὰ βάθος, κ' ἐπέστρεφον κατηφεῖς, ἐπτοπμένοι, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐσκοτισμένους ὑπὸ κλασικοῦ κονιορτοῦ, διὰ νὰ παίξωσι μίαν ἀόμην παρτίδα ὑπὸ τὸ ἡμίφως τοῦ ἀεριοφωτός, ὀπισθεν τῶν κλειστῶν θυρίδων. Κατὰ καιροὺς, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐξετάσεων, αὐτοσχέδιον τι συμπόσιον διέχεεν ἀνὰ τὸ καφεῖον ὁμάς ὄψων, τυρῶν τοῦ βουνοῦ ὀζόντων κ' ἐν ἀποσυνῆσει ἐπὶ τῶν ὑποκυάνων τῶν χαρτίων. Ἐπειτα, ὁ νέος πτυχιούχος ἀφήρει τοῦ στόματος τὴν φέρονσαν τ' ἀρχικὰ του στοιχεῖα πίπαν αὐτοῦ καὶ ἀπῆρχετο, συμβολαιογράφος ἢ ἀντεισαγγελεύς, ἐν τινι μακροσμένῳ χωριδίῳ πέραν τοῦ Λεῖγνρος ἵνα διηγήται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του περὶ Παρισίων οὓς ἐνόμιζεν ὅτι ἐγνώριζε καὶ ἐνθα οὐδέποτε εἶχεν εἰσελθεῖ.

Ἐν τῇ ξηρᾷ αὐτῇ ὀμπύρει, ὁ Νουμάς εὐκόλως ἐγένετο ἀετός. Ἐν ἀρχῇ ἐκραύγαζε δυνατώτερον τῶν ἄλλων, εἶτα ὑπέροχόν τι πλεονέκτημα, ἢ καὶ ἰδιορρηθμία ἔστω, προσέδωκεν ἰδιάζον ἐν αὐτῷ

διακριτικόν, ἢ ζωηροτάτη πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις του. Δις ἢ τρεῖς τῆς ἐδδομάδος ἐπλήρουν εἰσιτήριον πλατείας ἐν τῷ Μελοδράματι ἢ τῷ Ἰταλικῷ, ἐπανήρχετο ἔχων τὸ στόμα πλήρες ἀσμάτων, μεγάλων στροφῶν ἃς ἐψάλλε διὰ λαρυγγώδους φωνῆς ἀρετὰ νοστήμου, ὅπως ἀνυποτάκτου. Ὅτε ἐνεφανίζετο εἰς τοῦ Μάλμου, ἐν ᾧ προὔχρει θεατρικῶς διὰ μέσου τῶν τραπεζῶν τονίζων ἰταλικὴν τινα ἐπιπέδον, ἀλλαλαγμοὶ χαρᾶς πανταχόθεν τὸν ὑπεδέχοντο: «αἰ! καλλιτέχνη!..» καὶ, ὡς εἰς ὀμπύρεις ὄχλου, ἢ λέξις ἐγέννα θωπευτικὴν περιέργειαν ἐν τοῖς βλέμμασι τῶν γυναικῶν, δείγματα φθονερᾶς εἰρωνίας ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἀνδρῶν. Ἡ περὶ τέχνης ἡμῶν αὐτῇ τῷ ἀπέδρα μετέπειτα ἐπωφελῆς εἰς τὴν ἰσχύν, εἰς τὰς ὑποθέσεις. Τὴν σήμερον ἔτι ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ οὐδέποτε παρουσιάζεται καλλιτεχνικὸν τι ζήτημα, σχεδὸν περὶ λαϊκοῦ μελοδράματος, περὶ μεταρρυθμίσεων εἰς τὰς ἐκθέσεις τῆς ζωγραφικῆς, χωρὶς τοῦ Ρουμestάν τὸ ὄνομα νὰ κατέχη τὴν πρώτην θέσιν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς ἐσπέρας ἃς διήλθεν ἐν τοῖς ὀδικοῖς θεάτροις. Ἐκεῖ ἀπέκτησε καὶ ἐμβριθεῖαν, τοὺς θεατρικοὺς τρόπους, καὶ τὴν ἡμικλινῆ στάσιν ἣν εἶχε συνειθίσει νὰ λαμβάνῃ ὁσάκις ὠμίλει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ λογιστηρίου, δι' ἣν οἱ σύντροφοὶ του καταμαγευμένοι ἀνεφώνουν: «ὦ! σοῦ εἶνε δ' αὐτὸς ὁ Νουμάς!»

Ἐν τῇ σχολῇ ἢ αὐτῇ τὸν παρηκολούθει ἐλευθεριότης, ἡμιτελῶς παρεσκευασμένος, διότι ἦτο ὀκνηρός, ἔχθρὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μονώσεως, ἐδιδεν ἐξετάσεις ἀρκούντως λαμπράς, χάρις εἰς τὴν τόλμην του, τὴν μεσημβρινὴν του πανουργίαν, δι' ἣς ἐγνώριζε πάντοτε ν' ἀνακαλύπτῃ τὸ τρωτὸν μέρος τῆς ματαιοδοξίας ἐκάστου καθηγητοῦ. Ἐπειτα ἢ τόσον ἐλευθέρως, ἢ τόσον ἀξιαγάπητός του ὄψιν τὸν ἐξυπαρέτει, καὶ ὁ εὐτυχῆς αὐτός ἀστήρ ἐφῶτιζε πρὸ αὐτοῦ τὴν πορείαν του.

Ἄμα γινόμενον δικηγόρον, οἱ γονεῖς του τὸν μετεκάλεσαν, διότι τὸ μικρὸν χορηγία ὃ τῷ παρεῖχον τοῖς ἐστοιχίξει σκληρὰς στερήσεις. Ἄλλ' ἢ ἰδέα περὶ ἐγκαταστάσεως εἰς Ἀψὴν, τὴν εἰς κονιορτὸν καταρρέουσαν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἐρειπίων νεκρῶν αὐτὴν πόλιν, τὸ μονότονον καὶ δινηκῶς στερεότυπον τοῦ ἐκεῖ βίου καὶ αἱ περὶ μεστοίχων ἀγορεύσεις, οὐδὲν εἶχον τὸ θίγον τὴν ἀόριστον φιλόδοξον τάσιν ἣν ὁ προδηγκιανὸς ἐνδομύχως ἠσθάνετο πρὸς τὴν κίνησιν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Παρισίων. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπέτυχε διαιτῆ παράτασιν τῆς διαμονῆς του χάριν τῶν διὰ τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγόρου ἐξετάσεων, καὶ, παρελθόντων καὶ αὐτῶν τῶν δύο ἐτῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε ἀμετάκλητον ἐντολὴν περὶ ἐπανόδου εἰς τὰ ἴδια, συνήντησε παρὰ τῇ δουκίσσῃ Σάν Λοννίνου, ἐν τινι τῶν μουσικῶν τῆς ἐσπερίδων, εἰς ἃς τὸν ἦγον ἢ νόστιμός του φωνὴ καὶ αἱ λυρκαὶ του σχέσεις, τὸν Σινιέ, τὸν μέγαν Σανιέ, τὸν νομιμόφωνα δικηγόρον, ἀδελφὸν τῆς δουκίσσης καὶ ἀκάθεκτον μελομανῆ, ὃν κατέθελε διὰ τῆς λαμπρῶς ἀντιτιθεμένης πρὸς τὴν κοσμικὴν μονοτονίαν ζεσεῶς του, καὶ διὰ τοῦ

πρὸς τὸν Μότσαρτ ἐνθουσιασμοῦ του. Ὁ Σανιέ προσπνέχθη νὰ τὸν λάβῃ παρ' ἐαυτοῦ ὡς τέταρτον γραμματέα. Ἡ ἀμοιβὴ ἦτο ἀσήμαντος· ἀλλ' ἦτο τὸ πρῶτον δικηγορικὸν γραφεῖον τῶν Παρισίων, καὶ θὰ συνήπτεν ἐκεῖ γνωριμίας πρὸς τὸ προόστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, πρὸς τὴν Βουλὴν. Ἀτυχῶς, ὁ πατὴρ Ρουμestάν ἐπέμενε νὰ τῷ ἀποκόψῃ τὸ ἐπίδομα, πειρώμενος οὕτω νὰ ἐπαναφέρῃ διὰ τῆς πείνης εἰς τὰ ἴδια τὸν μονογενῆ του υἱόν, εἰκοσαεξαετῆ δικηγόρον, ἐνύλικα πλέον ἵνα κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Τότε ὁ καφεπῶλης Μάλμος ἐπενέβη.

Εἰς τύπος, ὁ Μάλμος αὐτός, πολὺσαρκὸς ἀνὴρ ἀσθματικὸς καὶ ὄχρως, ὅστις, ἀπὸ ἀπλοῦ ὑπηρετοῦ καφεῖου, εἶχε καταστῆ ὁ ἰδιοκτίτης ἐνός τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τῶν Παρισίων διὰ τῆς πιστώσεως καὶ τοῦ τόκου. Τὸ πάλα προκατέβαλλεν εἰς τοὺς σπουδαστὰς τὸ χρῆμα τοῦ μινός των, ὃ τῷ ἀνταπέδιδον εἰς τὸ τριπλοῦν ἅμα τὰ χορηγήματα ἐφθάνον. Μόλις ἀναγινώσκων, ἀγνοῶν τὴν γραφὴν, σημειῶν τὰ δανεισθέντα κερμάτια δι' ἐγκοπῶν ἐπὶ ξύλου, ὡς εἶδε πράττοντας τοὺς συμπατριώτας του ἀρτοποιούς τῆς Λυῶνος, οὐδέποτε περιεπλέκετο εἰς τοὺς λογαριασμούς του, καὶ, πρὸ πάντων, δὲν ἐτοποθέτει τὸ χρῆμά του ἀκαταλλήλως. Ἀργότερον, γινόμενος πλούσιος, προἰστάμενος τοῦ οἴκου ἐνθα ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἐφόρει ποδιάν, ἐτελειοποίησε τὸ ἐμπόριόν του, τὸ ἔθικεν ὅλον εἰς τὴν πίστωσιν, πίστωσιν ἀπεριόριστον ἀφίνουσαν κενὰ, ἐν τέλει τῆς ἡμέρας, τὰ τρία τοῦ καφεῖου λογιστήρια, συσσωρεύουσαν ὅμως ἀτελευτήτους στήλας ποτῶν καὶ καφέδων, ἐπὶ τῶν φανταστικῶς κρατουμένων βιβλίων διὰ τῶν πενταπλεύρων τούτων γραφίδων, τῶν τόσων χαιρουσῶν ὑπόληψιν παρὰ τῷ παρισίνῳ ἐμπορίῳ.

Τὸ σύστημα τοῦ ἀνθρωπίσκου ἦτο ἀπλοῦν: ἀφῆεν ἐλεύθερα εἰς τὸν σπουδαστὴν τὰ χρήματά του, καὶ τῷ ἐπίστανε τὰ γεύματα, τὰ ποτὰ, εἰς τινὰς μάλιστα προνομιοῦχους καὶ θάλαμον ἐν τῇ οἰκίᾳ. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν, δὲν ἐζῆτει λεπτόν, ἀφῆεν ν' ἀναμένῃ τὰ κέρδη ἀπὸ σημαντικῶν ποσῶν. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραττεν ἀπροσέκτως, ἀνευ ἐπαγρυπνήσεως. Ὁ Μάλμος ἐδαπάνη δύο τοῦ ἔτους μῆνας εἰς περιοδείαν ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν, ἐνθα ἐλάμβανε πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τῶν γονέων, περὶ τῆς εὐπορίας τῶν οἰκογενειῶν. Τὸ ἄσθμά του τὸν κατεκυρίευεν ἐν ᾧ ἀνερχοῦτο ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων ἢ κατεκυλίετο διὰ τῶν κατωφερειῶν. Ἐθεῖτο περιφερόμενος, ποδαλγὸς καὶ μυστηριώδης, μὲ δύσπιστον τὸ βλέμμα ὑπὸ βαρείας ἀρχαίου νυκτερινοῦ θεραποντοῦ βλεφαρίδας, διὰ μέσου τῶν ἀφανῶν κωμωπόλων· παρέμενε δύο ἡμέρας, ἐπεσκέπτετο τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, ἐπεθεώρει τὴν οἰκίαν ἢ τὸ ἐργαστήριον τοῦ πελάτου, εἶτα οὐδὲν ἦκουε τις περὶ αὐτοῦ.

Ὅ,τι ἐν Ἀψῇ ἐπληροφορήθη τῷ παρέσχε πλήρη ἐπὶ τοῦ Ρουμestάν ἐμπιστοσύνην. Ὁ πατὴρ, ἀρχαῖος νηματουργός, καταστραφεὶς ὑπὸ ἐπιχειρήσεων καὶ ἀτυχῶν ἐφευρέσεων, ἔζη λιτῶς διὰ τοῦ μισθοῦ

δὴ ἀπελάμβανεν ἐκ τινος θέσεως· ἀλλ' ἢ ἀδελφὴν του, ἢ κυρία Πορτάλ, ἀτεκνος χήρα πλουσίου ἄρχοντος, ἐμελλε νὰ ἐγκαταλίπη ὅλα αὐτῆς τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὸν ἀνεψιὸν της. Οὕτω, ὁ Μάλμος ἐπέμεινε νὰ τὸν κρατήσῃ ἐν Παρισίοις. «Εἰσέλθετε εἰς τοῦ Σανιέ... Θὰ οἶς βοήθῃσω.»

[Ἐστὶ συνέχισις.]

Μετὰφρασις Κ. Ι. Πρασῶ.

Ἡ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

Καὶ ὀλίγας ἐτι ὥρας πρὸ τῆς μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἐπαναστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐκῆρξε μία ὀλιγοσέλιδος ἀνακοίνωσις τοῦ Κῶχ καὶ τὴν ὁποίαν διελάλησεν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης παγκόσμιος κραυγὴ ἀνακουφίσεως καὶ θριάμβου, καὶ ὀλίγας ἐτι ὥρας προτοῦ λαλήσῃ τὸ στόμα τοῦ Τεύτονος σοφοῦ, αἱ ὀλίγα λέξεις δι' ὧν ἐπιγράφομεν τὰς γραμμάς ταύτας ἀνῆκον εἰς τὰ στόματα τῶν ἀγυρτῶν καὶ τῶν γοήτων. Ἡ ἐπιστήμη ἐσταύρου ἐν ἀπογνώσει τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ ἀπαισίου ἐχθροῦ καὶ αἱ ἐλπιδες αὐτῆς ἐστρέφοντο εἰς τὸ ἀπώτατον μέλλον οὐχὶ ἄνευ δυσπιστίας καὶ δισταγμῶν.

Ἡ κοινωνικὴ ἱστορία τῆς φθίσεως εἶνε οἴμοι! γνωστοτάτη. Μᾶς τὴν διηγῆθησαν τὰ πελιδνὰ χεῖλη τῶσων προσφιλῶν ὑπάρξεων, ἢ ξηρὰ βῆξ καὶ τὰ πορφυρὰ μῆλα τῶσων ἀτυχῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐσύρθησαν μὲ τὸ εἶρον μειδίημα τῆς ἐλπίδος πρὸς τὸ μνήμα· μᾶς τὴν διηγῆθησαν τῶσαι μεγάλαι καταστροφαί, τὰ σφραγισθέντα χεῖλη τῶσων ἀηδόνων, αἱ δεσμευθεῖσαι διὰ παντὸς χεῖρες τῶσων ἐργατῶν τῆς προόδου· μᾶς τὴν διηγῆθησαν αἱ δύο ἀπαισίου ἐριννύες τῆς ζωῆς, ἡ Ὁρφανεία καὶ ἡ Χηρεία.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστημονικὴ ἱστορία τῆς φυματιώσεως δὲν εἶνε ἐπίσης γνωστῆ. Οἱ μακροὶ τῆς ἐπιστήμης ἀγῶνες, αἱ σκληραὶ ἀγρυπνίαι τῶν ἱεροφαντῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ φακοῦ τοῦ μικροσκοπίου, αἱ συνεχεῖς ἀπογοιτεύσεις αἱ στέψασαι ὅλους τοὺς ἀγῶνας τούτους καὶ στομώσασαι πρὸς νέας ἐρεῦνας, ἀντὶ νὰ ἐνσπείρωσι τὸν ἀπελπισμὸν καὶ τὴν ἀδράνειαν, ταῦτα πάντα μόνον εἰς ὀλίγους εἶνε γνωστά· τὸν παρακολουθοῦντας τὴν ἱστορίαν τῆς εὐεργετικῆς ἐπιστήμης, ἥτις ἐπλήρωσε τὸν αἰῶνα μας, τῆς ἐπιστήμης ἥτις κατὰ τὸν Δωδε ἐμφανίζεται κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν ὡς ὑστάτη ἰεραία, ὑπάτη ἐλπίς, ἀκατανίκητος δεισιδαιμονία!

Ἐὰν ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἱατρικῆς τὸν πρῶτον καταθέσαντα τὰς βάσεις τῆς ἐξ ἀσφαλοῦς ἀπόψεως μελέτης τῆς φυματιώσεως, ἀνευρίσκομεν τὸν ἀθάνατον Λαενέκ, ὅστις παρουσίασε τὴν ἐντελεστέραν καὶ μᾶλλον ἀπικριδωμένην εἰκόνα αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα, τὸ ζήτημα τῆς φύσεως τῆς ἀπαισίας νόσου ἐπὶ μακρὸν ἐτι ὑπῆρξεν ἀντικείμενον ἀγόνων συζητήσεων. Πρῶτος ὁ Βιλεμέν, καὶ δύναται νὰ ξιῶσῃ τὸν τίτλον τοῦ προδρόμου τοῦ Τεύτονος καθηγητοῦ, πρῶτος αὐτὸς ἐν ε-

τει 1865, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων θεωρίαν, ἥτις ἀνέτρεψε πάσας τὰς ἐπικρατούσας περὶ φυματιώσεως ἰδέας. Διὰ πολυαριθμῶν πειραμάτων ἀπέδειξεν ὁ Βιλεμέν ὅτι ἡ φυματιώσις εἶνε νόσος λοιμώδης, μiasματικὴ καὶ ἐνοφθαλμίστιμος. «Κατὰ συνέπειαν ἡ φυματιώσις—ἔλεγεν ὁ Βιλεμέν—ἀναπτύσσεται καὶ μεταδίδεται ὑπὸ τὰς συνθήκας, τὰς κοινὰς εἰς τὰς ζυμωτικὰς νόσους. Παρουσιάζει τὴν μεγίστην ἀναλογίαν πρὸς τὴν σιφυλίδα». Ἡ θεωρία αὕτη εὔρε πολλοὺς τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ καὶ πλείονας τοὺς πιστοὺς, τὰ πολλαπλασισθέντα δὲ εἰς ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ κέντρα πειράματα ἐπεσφράγισαν τὴν θεωρίαν τοῦ Βιλεμέν. Ἐκτοτε τὸ πεδίον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης μετετέθη ἄρδην ἐπὶ ἀσφαλῶν βάσεων, ἐφ' ὧν βαδίσασα ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη, προήγαγεν ὡς κερπὸν προσδοκώμενον συνεχῶν ἀγῶνων τὴν μεγάλην ἀνακάλυψιν τοῦ Κῶχ. Ὄντως, τεθείσης τῆς ἀρχῆς περὶ τῆς μiasματικῆς καὶ μεταδοτικῆς φύσεως τῆς φυματιώσεως, ἀπελείπετο ἡ ἀνακάλυψις τοῦ αἰτίου, τοῦ παρασίτου, τοῦ μικροβίου αὐτῆς. Ὁ Παστέρ διὰ τῶν μικροβιολογικῶν του ἐρευνῶν εἶχεν ἤδη ἀνοίξῃ νέους ὀρίζοντας ἐπιστημονικοὺς καὶ ὁ Κῶχ, κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1882, ἀνεκάλυψε τὸν βᾶκκλον τῆς φυματιώσεως. Ἐν βῆμα ὑπελείπετο ἐτι πρὸς τὴν θεραπείαν τῆς ἀπαισίας νόσου, τῆς ὁποίας ὁ ὑποὺλος παραγωγὸς εἶχε δεσμευθῆ ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὸ βῆμα τοῦτο ἐπετετέθη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἵνα διαψεύσῃ τὸν μέγαν Ζακκού, ἀναφέροντα ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Κοπεγχάγης (1884) ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ βακκίλου κατ' οὐδὲν εὐηργέτησε τὴν θεραπευτικὴν τῆς πνευμονικῆς φθίσεως.

Ἄς ἀπαντήσῃ ἤδη ὁ πρὸς τὴν πρωσοικὴν πρωτεύουσαν συνωστιζόμενος ἱατρικὸς κόσμος, ἄς ἀπαντήσῃ ὁ ἐσμός τῶν πρὸς τὸ ἐργαστήριον τοῦ σοφοῦ ἐστραμμένων ἐκπληκτῶν ἐπιστημῶν, πανταχόθεν τῆς γῆς, καὶ ὁ θόρυβος ὁ συγκλονίζων τὴν πάσχουσαν καὶ ἀναβαροῦσαν ἀνθρωπότητα. Τὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιωνύμου φαρμάκου—λύμφης ἢ φαρμακευτικῆς οὐσίας ἰδιῶν—πρὸς ὁκατηντησεν ἐπὶ τέλους μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὅλων τῶν ψυτικῶν καὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν ὁ Κῶχ, τὰ ἐπὶ τῶν ζῶων πειράματα του, τελευταῖον δὲ καὶ τὰ ἐπὶ πασχόντων τῶν μεγαλειτέρων τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Βιέννης κλινικῶν, φυματιῶντων παντὸς εἴδους καὶ παντὸς σταδίου, φυματιῶντων τὰ ὀστέα, τοὺς πνεύμονας, τοὺς ἀδένας, τὸ ἔσρα, δὲν εἶνε πλέον κτῆμα τῶν ἐιδικῶν μύνων. Ὁ ἡμερῆσιος τύπος διελάλησε τὰ πάντα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἀκριβολογίᾳ, καὶ καθ' ἐκάστην κρατεῖ ἐνήμερον το ἐκπληκτον δημόσιον παντὸς νέου πειράματος. Οὐδέποτε ἐπιστημονικὸν ζήτημα εἶτυχε τόσον δημοσίας ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως, οὐδέποτε αἱ στῆλαι τῶν ἡμερησίων φύλλων πανταχοῦ τῆς γῆς ἐπληρώθησαν τοσαύτης καὶ τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ὕλης, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ ἱατρικὴ ἀνακάλυψις ἔσχε τόσον μεγάλην βιολογικὴν σημασίαν.

Δὲν θὰ διατοίωμεν ἐνταῦθα περὶ τὰς λεπτομερείας ταύτας, ἀλλοτρίας τῆς φύσεως τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου. Ὅ, τι θέλομεν νὰ τονίσωμεν περατοῦντες τὴν μικρὰν ταύτην ἐπιστημονικὴν λέσχην, εἶνε ἡ μεγάλη βιολογικὴ σημασία τῆς ἱατρικῆς ταύτης ἐπαναστάσεως. Ἄρκει νὰ γνωρίζῃ τις σήμερον ὅτι τὸ ἡμῖς τῶν παθολογικῶν καὶ χειρουργικῶν νοσημάτων ὀφείλεται εἰς τὸν μικροσκοπικὸν δέσμιον τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, τὸν βᾶκκλον, ὅτι πολυάνυμοι παθήσεις τοῦ ὀστεώδους σκελετοῦ τῶν ἀδένων, τῶν μνίγγων, τῶν ὀρογόνων χιτώνων, τῶν σπλάχνων εἰσὶν ἀπλούστατα φυματιώδους φύσεως καὶ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ θαυματουργὸς λύμφη τοῦ Κῶχ ἐπέρχεται ἵνα ἄρῃ ὅλας τὰς παθήσεις ταύτας, πνευμονικὰς φυματιώσεις, φυματιώδεις μνιγγίτιδας, λευκοὺς ὄγκους (tumour albus), τὴν φρικώδη νόσον τοῦ Πότ. ἀδενόπαθείας, ὀστείτιδας φυματιώδεις, ἐρπητας ἐσθιομένους καὶ ὅλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ἡμέτερον ὀργανισμόν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν ὀλόκληρον—ἀρκεῖ νὰναλογισθῇ τις πάντα ταῦτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ ὅποιον θὰ σημειώσῃ ἡ ἱστορία ἐπὶ λήγοντος τοῦ μεγάλου XIX αἰῶνος. Αἱ βιολογικαὶ ἐπιστῆμαι θὰ ἐξετάσωσικαὶ θὰ ὑπολογίσωσιν ὅ, τι θὰ κερδίσῃ ἡ ἀνθρωπότης, εἰς χεῖρας καὶ εἰς διάνοιαν, εἰς δύναμιν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν ἐκ τῆς μεγάλης ἀνακαλύψεως. Ἡμεῖς, οἱ ἀπλοὶ θνητοί, ὅτε ἡ μεταλλοικὴ τοῦ φθινοπώρου ὥρα θὰ ἐπέρχεται ἐνσπείρουσα τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν βαρυθυμίαν, καὶ τὰ φύλλα ὠχρὰ θὰ πίπτωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δὲν θὰ βλέπωμεν πλῆθον τοὺς ὠχρούς τοῦ Μιλδουᾶ ἤρωας τικομένους ὑπὸ τὰς ὠχρὰς ἀνταιγείας τοῦ φθινοπωρινοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ δάκρυά μας θὰ ῥέωσι θερμότερα διὰ τὰς ἀτυχεῖς ὑπάρξεις, τὰ ποθητὰ ὄντα τὰ κοιμηθέντα οἴμοι! τῶσων ἀδίκως ὑπὸ τὸν ὑγρὸν τάπητα τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων.

Δ? Πέτρος Ἀποστολίδης

Ἡ εἰκόνη τοῦ Κῶχ, προσεγγίσις.

Εἰς τὴν Μιννα

ΣΟΝΕΤΟ

Τί με γροιάζει πῶς εἶνε κελνερίνα
"Ἄρ μ' ὄλη τὴν καρδιά της μ' ἀγαπάει,
"Ἄρ τὰ στήθη της ἄσπρα εἶνε σὰν κρίνα,
"Ἄρ σὰν τὰ Χερουβὶμ χαμογελάει;

Σὰν ὁ τυφλὸς ποῦ ξαφρ' οὐράνι' ἀχτίνα
Τὸ μαῦρο σκότος γύρω του εχορπάει
"Ὅμοια κ' ἐγὼ θαμπόνομαι ἀπὸ 'κείνα
Τὰ δύο της μαῦρα μάτι' ἄρ με τηράει.

Ἄμε χάσον, ξερὴ Φιλολογία,
Γρηᾶ φτιασιδωμένη, ἄσχημη, κρύα,
Ποῦ ὡς τώρα τὸ μυαλό μου ἔχεις τυφλώσει!

Τὴν Ἐμμορριά τὴν κλασικὴν σπουδάσω
"Ὅταν γλυκὰ τὴ Μιννα μου ἀγκαλιάσω
"Ὅταν ἡ Μιννα ἕνα φιλὶ μὸς δώσῃ.

(Ἐκ Κερκέρως)

Α. Γρατικός

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως ἐτοποθετήθησαν ἤδη γλυπτικά τινα ἔργα ἑλληνικῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς μετόπην ναοῦ τινος, καὶ τὰ ὁποῖα ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως δι' ἀνασκαφῶν γενομένων δαπάνῃ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως καὶ διευθύνσει τοῦ διδάκτορος Ὀρση. Διὰ τῆς συνθέσεως τινῶν ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων ἀποκατεστάθη σύμπλεγμα τι, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τρίτωνα ὃ ὁποῖος ἀνακύπτων ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης συγκρατεῖ διὰ τῶν χειρῶν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἵππου. Ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου κάθεται νεανίας ἐντελῶς γυμνός. Φαίνεται ὅτι ἡ αὐτὴ μετόπη περιεῖχε καὶ ἄλλο σύμπλεγμα ἀναλογουῦν πρὸς τὸ προκείμενον τοῦ ὁποῖου ὅμως ὀλίγα μόνον εὑρέθησαν τεμάχια.

— Ὁ «Κόσμος» τῶν Παρισίων περιέχει εἰδησίην τινα ἢ ὁποῖα ἂν ἀληθεύει, ἔσται πολυτιμωτάτη. Κατ' αὐτὴν ἀμπελοουργὸς τις τῆς Λυῶν παρετήρησεν ὅτι κλήματα ἀμπέλου φυτευθέντα πλησίον πύξου ἐμειναν ἀπρόσδλιντα ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας, ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ κλήματα προσεδλίθησαν ἠπρὸς ἀκριβοτέραν ἔρευναν ὃ ἀμπελοουργὸς οὗτος ἐψύτηνε ἀλληλοδιαδόχως κλήματα ἀμπέλου μετὰ θάμνων πύξου, ἢ δὲ ἐπιτυχία, καθὰ λέγει, ὑπῆρξε πλήρης.

— Ἐσχάτως ἐξεδόθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ «Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Δοῦρερ», τοῦ διασημοῦ γερμανοῦ ζωγράφου. Μεταξὺ τῶν ἔργων τούτων διακρίνεται ἡ θεωρία περὶ τῆς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὴν ὁποῖαν ὁ Δοῦρερ θεώρει τὸ ἄριστον τῶν φιλολογικῶν αὐτοῦ ἔργων καὶ Πραγματεία περὶ ὀχυρώσεων τῶν πόλεων, τὴν ὁποῖαν οἱ θαναασταὶ τοῦ Δοῦρερ γερμανοὶ θεωροῦσιν ὡς ἐμπνεύσαντες εἰς τὸν Βωμπάν μέρη τινὰ οὐχὶ ἐπουσιώδη τοῦ ὀχυρωτικοῦ αὐτοῦ συστήματος.

— Ὁ δόκτωρ Μάξ Φρένκελ ἐδημοσίευσεν ἐν Βερολίῳ τὸ πρῶτον μέρος τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν Περγὰμφ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Μογγόλος

Εἰς τοὺς Μογγόλους συνίσταται ἡ εὐγένεια εἰς τοῦτο ὅτι ἕκαστος ἐν τῷ διαλόγῳ μεταχειρίζεται ταπεινοτάτας ἐκφράσεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ πομπωδιστάτας περὶ τῶν ἄλλων. Οἱ Μογγολικοὶ διάλογοι εἶνε ἀκριετὰ πρωτότυποι. π.χ.

— Πῶς ἔχετε, ἐξοχώτατε φίλε;

— Τὸ σάπιο κορμί μου ἐπάνω κάτω καλὰ εἶναι.

— Ἦκουσα ὅτι ἠγοράσατε ἐνταῦθα ἀνάκτορον;

— Ἦ βρωμερὰ καλύβη μου ἐνταῦθα εὐρίσκειται.

— Πόσα τέκνα ἔχει ἡ θεῖας ωραιότητος οἰκογένειά σας;

— Ἐχομεν πέντε δύσμορφα τέρατα.

— Πῶς ἔχει ἡ χαρίεσσα ἐρατεινὴ σύζυγός σας;

— Εὐχαριστῶ, ἡ παληοστρίγγλα σὰς χαίρει.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κυρία εἰσέρχεται εἰς φαρμακεῖον καὶ ζητεῖ ρετσινόλαδον ὑπὸ τοιαύτην σκευασίαν ὥστε νὰ μὴ ἔχη δυσάρεστον γεῦσιν. Ὁ φαρμακοποιὸς παρακαλεῖ τὴν κυρίαν νὰ καθίσῃ ἕως ὅτου ἐτοιμασθῇ τὸ ζητηθὲν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει τὴν ἀβροφροσύνην νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν μίαν «βυσσινάδα» ἢ κυρία πίνει.

— Λοιπὸν δὲν καταλάβατε τίποτε!

— Τί!

— Τὸ ρετσινόλαδο ἦτο ἐντὸς τῆς βυσσινάδας τὴν ὁποῖαν σὰς ἐκέρασα.

— Κύριε ἐλέησον, φώναζει ἐντρομος ἡ κυρία, ἐγὼ δὲν τὸ ἤθελα διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες συλλαμβάνουσιν ἄνθρωπον ὀπλοφοροῦντα ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων καὶ διατίθενται νὰ τῷ ἀφαιρέσουν τὸ πολύκροτον, ἐρωτῶντες αὐτὸν ὀργίλως

— Τί τὸ ἤθελες τὸ ρεβόλβερ, τώρα τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν.

— Ἀχ κύριε ἀστυνόμη, τὸ ἐδανείσθην διὰ νὰ ὑπάγω νὰ αυτοκτονήσω καθ' ὅσον ἀπληθίσθην πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κόμματός μου.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

13

Ὡς ἀκριβεῖας μόριον, τὸ πρῶτον πάντα [μένει] τὸ δὲ, σώματος καὶ ψυχῶν τὴν σύζευξιν (σημαίνει).

Ἄλλ' ἂν τὰ ἐνώσης μόλις τῆς Ἀσίας θάμαι πόλις.

14

Πρὸς συμπλήρωσιν.

Π.τ.ι.—π.τ.ν.—τ.α.τ.τ.ν—

15

ΤΡΙΓΩΝΙΟΝ

. . . Α . Α
. . . Ε . Α
. . . Ε . Α
Α . Α
. . . Α
Α

16

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Τίς ἀρχαῖος νομοθέτης παρωμοίωσε τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἀράχνια πλέγματα καὶ τίνα ἔδωκε περὶ τούτου ἐξηγήσιν.

^{Ἀραβικὸς Ἴσπος}

Τέλος τῆς β. τετρακτίας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Χ. Π. Α. Ἡράκλειον. Ταχυδρομικῶς ἀπαντήσαμεν. Δ. Κ. Ἐνταῦθα ἐδόθη διαταγὴ καὶ πιστεύομεν θὰ ἐλάβετε ὅλα τὰ τεύχη. Β. Σ. Μεγάλλα Κεπίρ. Νέου συνδρομητοῦ φύλλα ἀπεστάλησαν ὡς καὶ τὸ ὑμέτερον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐφ. «Ὀμόνοια.» Ἀλεξάνδρειαν. Ἀρ. 10 ἐστάλη, φύλλον δὲν λαμβάνομεν ἢ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος. Ο. Κ. Ἐνταῦθα. Ἀτυχῶς ἀκατάλληλον τὸ ποίημα πρὸς δημοσίευσιν. Ν. Δ. Α. Βέτχαν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν ὃ ἀρ. 13 ἐστάλη. Α. Β. Παλαιὰ Φώκαια. Ταχυδρομικῶς ἀπληθίσσαμεν. Δ. Σ. Μιτυλήνην· ὁμοίως τὰ 7 τεύχη καὶ τὰ 2 τοῦ 14 ἀριθμοῦ.

Γλυκύτερον καὶ περιπαθέστατον ποίημα τοῦ νέου ποιητοῦ τῶν «Πρώτων Στίχων» κ. Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ ὑπὸ τὸν τίτλον

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

δημοσιεύομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἐν τῇ προτελευταίᾳ στροφῇ στίχῳ 7ῳ τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ποιήματος τοῦ κ. Γραικοῦ «Λουτρό» ἀναγνωστέον «Μαργαριτὰρι λαγαρό».

Ἐπενθυμίζομεν διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ κ. κ. συνδρομητὰς καὶ ἀνταποκριτὰς ἡμῶν τὴν ἐν τῷ 15 ἀριθμῷ δημοσιευθεῖσαν ἐγκύκλιον περὶ ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν, διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν λυπηρὰν θέσιν νὰ διακώψωμεν τὴν ἀποστολὴν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον τῆς ἀ. ἐξαμηνίας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» δηλοῖ πρὸς τοὺς ἐν Κων. πόλει ὁμογενεῖς καὶ συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι ὁ διακεκριμένος λόγιος καὶ ποιητὴς, ἐκ τῶν ἀρίστων δὲ συνεογατῶν τοῦ ἐγκρίτου «Νεολόγου» κ.

ΧΡ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

παρακληθεὶς ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτόθι καὶ δέον πάσα αἰτησιεὶς ὁπωσδήποτε ἀφορώσα τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ν' ἀπευθύνεται αὐτῷ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Τὸ νέον ὑπουργεῖον, ὑπὸ Μ. Μηττάκη. — Μικρὰ Ἀνάμνησις (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Α. Θ. Σπυλιωτοπούλου. — Ἄκαπνος πυρτίς, ὑπὸ Ο. Α. Ρουσοπούλου. — Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς δεσποινίδος Α. Μ. ὑπὸ Α. Προβελεγγίου. — Ἴδεαι καὶ ἐντυπώσεις. — Ἀλφόνσου Δαυδὲ: Νομαξ Ρουμestάν (μυθιστορία) συνέχεια· μετάφρασις Κ. Γ. Πρασά. — Ἡ θεραπεία τῆς φθίσεως, ὑπὸ Π. Ἀποστολίδου ἱατροῦ. — Εἰς τὴ Μίνα (συνέχεια) ὑπὸ Α. Γραικοῦ. — Νεώτερα: Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικά. — Διάφορα περιεργα: Οἱ Μογγόλοι. — Εὐτραπέλα. — Στιγμαὶ Τέρψεως. — Γράμματα. — Εἰδοποιήσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ νέον ὑπουργεῖον τῆς Ἑλλάδος: Θ. Δηλιγιάννης πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς τῶν Στρατιωτικῶν. — Α. Δηληγιώργης ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. — Κ. Καραπάνος ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν. — Κ. Κουμουδούρος ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν. — Ἀχ. Γεροκωστόπουλος ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Παιδείας.